

เกิดใหม่เป็นยอดภรรยาอันดับหนึ่ง เล่ม 2

ซางหมิง 滄溟 เขียน หลังฮวา แปล

《重生之一品夫人》

Author: 滄溟 Cang Ming

Chinese edition copyright © 滄溟

Thai edition copyright © 2024 by bakerybook publishing

ALL RIGHTS RESERVED

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

เลขมาตฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-8349-01-4

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2567

ราคา 460 บาท

บรรณาธิการเล่ม : เสี่ยวชิงไต้่ว

ภาพปก : Reine_beammer

ศิลปกรรม/รูปเล่ม : Bookcreation

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท เบเกอรี่บุ๊ก จำกัด

77/12 ซอยประชาอุทิศ 75 แขวง 10 ถนนประชาอุทิศ

แขวงทุ่งครุ เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140

ฝ่ายขาย : 086-534-0240

www.bakerypublishing.com

 bakerybook@hotmail.com

 Bakerypublishing

ขอขอบคุณฟอนต์สวยๆ จาก www.f0nt.com

พืพบู

กระดาษกบนอมสายตารีนรัด

www.greenread.com

073

ทำตัวดีๆ หน่อย!

พอได้รับผลประโยชน์ จั่วเล่าซิงก็ไม่คิดแก้งอีกฝ่ายต่อ และหันไป
รินสุราให้ฉือจินกวานแทน “ยังมีได้คารวะผู้ดูแลฉือสักจอกเลย ต้องขอบคุณ
การต้อนรับของท่าน!”

ฉือจินกวานเอ่ยมึนง่า “มิกล้าๆ!” รอจนเห็นจั่วเล่าซิงดื่มสุราจอกนั้น
หมด เขาค่อยดื่มตามหมดจอกในรวดเดียวอย่างเปรมปรีดี

“ตั้ง!” เบื้องหน้าฉือจินกวานดับวูบ ก่อนไถลตัวลงนอนอนิ่งอยู่
ได้โตะ

“เฮ้! เมาเสียแล้ว?” จั่วเล่าซิงกะพริบตาถามหยางอ้อยอย่างใสซื่อ

สีหน้าหยางอ้อยค่อนข้างพิกล จากนั้นจึงพยักหน้าประหนึ่งตำระเทียม
“เขาก็เป็นเช่นนี้เอง คอไม่แข็ง แหะๆ” หากไม่เพราะตาไว เมื่อครู่เขาคงได้
พลาดเห็นการกระทำเล็กๆ น้อยๆ ขณะรินสุราของคุณชายสามจั่วไปแล้ว

ไม่รู้ว่่าเจ้าตัวใส่อะไรลงในสุราของฉือจินกวาน ทว่าเมื่อมองไปที่
ชายฉกรรจ์บนพืนที่กรนดังสนั่นยิ่งกว่าหมู ก็น่าจะไม่ใช่ยาพิษร้ายแรงถึงแก่

ชีวิตแต่อย่างใด

กระนั้นนี่กลับหาใช่ประเด็นสำคัญ ประเด็นสำคัญคือคาดไม่ถึงว่าเด็กหนุ่มที่ดูบอบบางอ่อนแอ บริสุทธิไร้พิษภัย จะเล่นสกปรกอย่างคนในยุคทรพเป็นด้วย!

ความแตกต่างอันใหญ่หลวงนี้ ทำเอาหยางอี้ซึกไม่ค่อยอยากเชื่อว่าจ้าวเล่าซิงเป็นบัณฑิตผู้เข้าเมืองหลวงไปร่วมการสอบ มิน่าเจ้านายถึงมองอีกฝ่ายด้วยสายตาต่างออกไป จะต้องมิจุดพิเศษที่ผู้อื่นไม่รู้เป็นแน่

จ้าวเล่าซิงนั่งลงอย่างสบายอกสบายใจ แล้วเขยิบเข้าไปใกล้ลู่เจิง “ท่านลู่คิดเห็นเช่นไร มีที่เข้าตบบ้างหรือไม่”

ลู่เจิงที่นั่งเงียบอยู่ข้างๆ มาเป็นเวลานาน รวากับภิกษุชราผู้กำลังเข้าฌาน เพิ่งส่งเสียงขึ้นในตอนนี้เอง “คนที่อยากดูคือเจ้า เจ้าคิดอย่างไรเล่า”

จ้าวเล่าซิงหัวเราะซุกซน ลูบหน้าผากแสรังทำเป็นเมามาย “ท่านลู่ผู้น้อยเมาแล้ว กลับไปพักผ่อนก่อนดีหรือไม่”

ลู่เจิงปรายตามองฝ่ายนั้นแล้วลุกขึ้น ตะเจี้อจินกวานผู้ลี้มัวพัวอยู่กับพื้นไปที่หนึ่งพลางกล่าวเสียงเรียบ “ในเมื่อผู้ดูแลเจี้อตี้มัวไปมาก ให้นอนที่นี่สักคืนก็แล้วกัน” จากนั้นยกสองมือไพล่หลัง ยกเท้าก้าวข้ามชายฉกรรจ์ผู้นอนไม่รู้เรื่องรู้ราวบนพื้น ก่อนพาจ้าวเล่าซิงเดินออกไปทางลานเรือนด้านหลัง

หยางอี้ม้องเจี้อจินกวานที่นอนอยู่บนพื้นเย็นๆ ด้วยความเห็นอกเห็นใจ และแอบคิดเสียดๆ ๐มิตาภพุทธ! ขอสวรรค์คุ้มครองให้คืนนี้อย่ามีหิมะตกเลย มิเช่นนั้นต่อให้พวกข้าที่ป็นผู้มีวรยุทธ์ จะไม่ตายจากการถูกแช่แข็งในห้วงขั้วมิดิน ก็ต้องตายไปครึ่งชีวิต

จ้าวเล่าซิงสาวเท้าเดินตามลู่เจิงอยู่ด้านหลัง จวบจนรอบด้านไร้ผู้คน ถึงค่อยกอดแขนเอนร่างพิงอีกฝ่าย พลางเอ่ยด้วยดวงตาพราวมัว “นายท่าน

ผู้น้อยมาแล้วจริงๆ”

“อืม” ลู่เจิงยืนแขนข้างหนึ่งมาโอบเอวจ้าวเส้าชิง ขณะที่สีหน้ายังคงเย็นชา

“เดินไม่ไหวแล้ว...”

“เช่นนั้นก็นอนที่นี่”

จ้าวเส้าชิงมองพื้นหินซึ่งสีอู๋แซ่ๆ ครู่หนึ่ง แล้วมูมปากก็อดกระตุกไม่ได้ ในใจยังคงคิดว่าไม่ควรคาดหวังว่าท่านกงลู่จะมีใจเมตตาเลยจริงๆ

“ท่านลู่จะปล่อยให้ผู้น้อยหิวโหยและเหน็ดเหนื่อยได้ลงคอเสียหรือ” จ้าวเส้าชิงถามตาปริบๆ

“เจ้าหาเรื่องเอง”

จ้าวเส้าชิงเงาหงหันที และไม่หาเรื่องให้ตนเองลำบากใจอีก เอาตัวเกาะติดบนร่างลู่เจิง ปล่อยให้อีกฝ่ายพาเดินไป

กระทั่งเข้ามาในเรือนที่พวกเขาพัก จ้าวเส้าชิงก็นึกถึงเลที่จะปล่อยมือจากลู่เจิงอย่างไม่มีเหตุผล และยังคงเกาะอยู่บนตัวฝ่ายนั้น จนลู่เจิงก้าวเข้าไปในห้องนอน เขาถึงตระหนักว่าพฤติกรรมของตนไร้การยั้งคิดเกินไป

นี่ไม่ได้ชวนให้สงสัยว่ากำลังเสนอตัวให้หรือ

ไม่ทันที่เขาจะคิดคำอธิบายใดๆ ร่างกายก็เบาหวิว ถูกโอบเอวแล้วอุ้มขึ้น ประตูห้องปิดลงตามเสียง อึดใจถัดมาร่างก็ถูกกดลงบนผ้านวมผืนนุ่ม

ผ้านวมหนาอึ้งนัก ทว่าด้วยเหตุที่ยังไม่เคยสัมผัสไออุ่นมนุษย์จึงเย็นราวกับน้ำแข็ง จ้าวเส้าชิงหนาวจนสั่นสะท้าน เผลอขดร่างซุกในอ้อมอกลู่เจิงโดยไม่รู้ตัว

แม้นมหลิวรู้ว่าเขากลัวความหนาว ทุกครั้งตอนใกล้เข้านอนจะนำเตาน้ำร้อนมาอุ่นผ้าห่มให้ พอเอนตัวลงไปจะได้อบอุ่นไม่เหมือนกับทางลู่เจิง

ที่ไม่มีกระทั้งคนช่วยอุ่นเตียง ท่าทางวันหน้าต้องถ่ายทอดความเคยชินนี้ให้ท่านกงลู่จึงจะดี

ความรู้สึกหนาวเย็นคงอยู่เพียงชั่วครู่ยามลู่เจิงประทับจุมพิตร้อนแรงลงบนริมฝีปาก จั่วเล่าซิงรู้สึกว่ทั้งร่างกำลังจะมอดไหม้ แล้วทันใดนั้นความคิดเหลวไหลไร้สาระทั้งหลายก็ถูกโยนทิ้งไปไกลลิบ

เมื่อสองมือถูกตรึงไว้เหนือศีรษะ จั่วเล่าซิงก็ตกใจจนลืมนึกอื่นไหวชั่วขณะ ได้แต่จ้องมองลู่เจิงด้วยดวงตาเบิกกว้าง สองมือดิ้นรนอย่างกระสับกระส่าย

ลู่เจิงก้มศีรษะลงมาอีกครั้ง ลมหายใจอันอุ่นร้อนรินรดบนใบหน้าจั่วเล่าซิง เขาเพ่งพินิจดวงหน้าเล็กๆ ที่แดงก่ำด้วยฤทธิ์สุราของจั่วเล่าซิงครู่หนึ่ง จากนั้นจึงแนบริมฝีปากชุ่มชื้นลงบนเรียวปากอีกฝ่าย

มันเป็นเพียงจุมพิตอย่างผิวเผิน ขนตายาวของจั่วเล่าซิงสั้นไหว ไม่อาจคาดเดาอารมณ์ยามนี้ของลู่เจิงได้

ขณะที่จั่วเล่าซิงคิดว่าลู่เจิงจะทำเช่นนี้ต่อไป จู่ๆ ฝ่ายนั้นก็ใช้ปลายลิ้นเปิดแนวฟันของเขา แล้วลิ้นอันเปียกชุ่มก็บิดเบียดเข้ามาอย่างราบรื่น

“อืม...” จั่วเล่าซิงขยับสองมือไม่ได้เลยคิดจะชันเข่าขึ้น แต่กลับพบว่าขาทั้งสองข้างถูกลู่เจิงทับไว้แน่นตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้

ลิ้นที่ร้อนผ่าวของลู่เจิงไล่เลียริมฝีปากจั่วเล่าซิงหนักหน่วง จากนั้นก็เกี่ยวลิ้นแล้วดูดจนอย่างรุนแรง ต่างฝ่ายต่างแลกเปลี่ยนความรุ่มร้อน จนกระทั้งจั่วเล่าซิงรู้สึกเจ็บที่โคนลิ้น

“อือ...ปล่อย...” จั่วเล่าซิงเอ่ยออกมาอย่างยากลำบาก ทว่าไม่ได้รับการตอบสนองจากลู่เจิง ได้แต่ปล่อยให้ฝ่ายนั้นกวาดไปทั่วโพรงปากตน

ริมฝีปากกับเรียวลิ้นเข้าพัวพัน ดูดรัดเกี่ยวกระหวัดกันไปมา สัมผัส

อันอบอุ่นอ่อนโยนชวนให้สัมผัสกันไปถึงกันบึงของหัวใจ

ลมหายใจจั่วเส้าซิงถูกระชั้นขึ้นทุกขณะ หน้าอกสะท้อนขึ้นลงรวดเร็ว จนอารมณ์หนาวๆ ที่ขวางกั้นอยู่ กระทบแผ่นอกแข็งๆ ของลู่อิงครั้งแล้วครั้งเล่า

ลู่อิงคงสัมผัสถึงอุปสรรคหนาวๆ ขึ้นนั้นได้เช่นกัน จึงออกแรงดึงเสื้อคลุมตัวนอกบนร่างจั่วเส้าซิง เพียงไม่กี่ทีเสื้อคลุมของเด็กหนุ่มก็ถูกถอดออกจนเหลือเพียงเสื้อตัวใน

หัวใจจั่วเส้าซิงยังเต้นกระหน่ำ เปลือกตาไหวระริก เริ่มไม่แน่ใจว่าจะทนรับเรื่องต่อจากนี้ได้หรือไม่

มือที่มีตุ่มด้านข้างหนึ่งสอดเข้ามาในชายเสื้อ ลากไปตามแนวเอวจนถึงรักแร้ บีบคลันด้วยแรงที่ไม่หนักไม่เบา จากนั้นก็ลูบคลำตรงหน้าอกเขา

จั่วเส้าซิงรู้สึกได้เพียงความเสียวซ่าที่แล่นจากหน้าอกไปถึงสมอง ถัดมาปลายลิ้นเปียกชุ่มก็กวาดผ่านคางเขาลงไปเบื้องล่าง ดูดเม้มตรงลูกกระเดือก ก่อนจะไปอ้อยอิ่งอยู่ที่ลำคอ

“อือ...” จั่วเส้าซิงเข็ดคางน้อยๆ เผยส่วนที่เปราะบางสุดในร่างให้ลู่อิงเห็น

ลู่อิงจมพิตผิวกายเรียบเนียนเบาๆ มือข้างหนึ่งอ้อมผ่านรักแร้ลูบได้กระดูกสะบักของจั่วเส้าซิงไปมา

จั่วเส้าซิงบิดเอวอย่างสุดจะทน สองมือสองเท้าซึ่งตอนนี้ไม่ได้ถูกตรึงไว้ ตวัดรัดร่างลู่อิงแนบแน่นประหนึ่งเถาว์ลัยที่พันเกี่ยวกันอยู่ แล้วออกแรงกอดรัด

ลู่อิงกอดอีกฝ่ายก่อนกลืนตัวตลบฝ่าห่มมาคลุมร่างทั้งสองคน พลางปลดเปลื้องอารมณ์ที่เหลือบนร่างของจั่วเส้าซิง ในอดีตที่ผิวเนื้อแนบชิดกัน ลมหายใจของทั้งคู่ก็ถูกระชั้นยิ่งขึ้น

“ท่าน...ท่านลู่...”

“อืม...เรียกชื่อข้า...”

“ลู่...ลู่เจิง...อือ...” เมื่อการแลกเปลี่ยนจุมพิตอันเร่าร้อนเกิดขึ้นอีกครั้ง คิ้วตาวัวเจ้าซิงก็ฉายแววยินดีอย่างยากจะปกปิดซ่อนเร้น

ในขณะที่จุมพิตลงบนผิวเนื้อจ้วเจ้าซิง ลู่เจิงก็กุมมือฝายนั้นเคลื่อนไปยังหว่างขา ให้กอบกัมส่วนที่กำลังฮึกเหิมของตนเองไว้

จ้วเจ้าซิงหนังตากระตุก เป็นครั้งแรกที่ได้สัมผัสของรักลู่เจิงอย่างใกล้ชิดเช่นนี้ ประสาทสัมผัสทั่วร่างเขาล้วนไปรวมอยู่บนมือข้างนั้น บนความร้อนผ่าวแข็งซึ่งที่ใหญ่โตนั้น บนเส้นเลือดดำที่กำลังเต้นตุบๆ นั้น...

เขาลูบไล้ขึ้นลงอยู่หนึ่งรอบ แล้วไม่ทันที่จะถอนใจกับความโอฬารของลู่เจิง ก็สัมผัสได้ว่าส่วนสำคัญของตนก็ตกอยู่ในอุ้งมืออีกฝ่ายเช่นกัน

“อย่า...” จ้วเจ้าซิงกระดว้างไปด้านหลัง ความรู้สึกที่ถูกคนกอบกัมชะตากรรมไว้อันตรธานหายไป และรู้สึกว่าสติสัมปชัญญะของตนกำลังหดหายไปทีละน้อย

มือข้างหนึ่งของลู่เจิงบีบเอวเด็กหนุ่มตึงไว้ได้ร่าง ทันใดนั้นก็ประทับจุมพิตลงบนแผ่นอก วนปลายลิ้น แล้วทิ้งสีสันอันสดสวยไว้บนผิวเรียบเนียน

จ้วเจ้าซิงขบริมฝีปากแน่น สองมือโอบรอบลำคอลู่เจิงอย่างไม่อาจควบคุม แอนเอวยกกว้างขึ้นสูงสุดกำลัง

ปลายลิ้นนุ่มขึ้นอุ่นร้อนปัดผ่านจุดอ่อนไหวนบนหน้าอกครั้งแล้วครั้งเล่า จ้วเจ้าซิงอดไม่ได้ที่จะสะอื้นออกมา และปล่อยเสียงครางแผ่วหวิวเล็ดลอดจากมุมปาก

“ลู่เจิง...เร็ว...เร็วหน่อย...” จ้วเจ้าซิงไม่ได้ผลักรไฝ่มือลู่เจิงอีก และส่งความปรารถนาไปยังอุ้งมือฝายนั้น แล้วก็ได้แต่ล่องลอยขึ้นลงโดยอาศัย

ลักษณะตาของร่างกาย

ลู๋เจิงพึ่งพาตนเองจนเคยชิน ความสามารถด้านการใช้มือจึงนับว่า ยอดเยี่ยม ประณินบีจั่วเจ้าชิ่งจนได้แต่ร้องครวญคราง กระตุกอ่อนเหลวไปทั้ง ร่างยามกอดรัดอยู่บนตัวลู๋เจิง

พอประณินบีจั่วเจ้าชิ่งจนสบายตัวแล้ว ลู๋เจิงก็ดึงมือเด็กหนุ่มมา บรรเทาความปรารถนาของตนบ้าง เพียงแต่สายตาที่จับจ้องจั่วเจ้าชิ่งอยู่นั้น ช่างดูราวกับหมาป่าดุร้ายที่หิวโหมาเป็นสิบวัน

จั่วเจ้าชิ่งถูกจ้องจนอกสันขวัญแขวน นึกว่าอึดใจถัดไปจะถูกถลกหนังเลาะกระดูก กลืนกินลงท้อง ทว่าจนกระทั่งลู๋เจิงปลดปล่อย ทุกสิ่งที่เขา กังวลก็ไม่ได้เกิดขึ้นจริง

ลู๋เจิงปล่อยมือจั่วเจ้าชิ่ง ดึงผ้าเช็ดหน้าข้างหมอนมาเช็ดมือคนทั้งคู่ จากนั้นจึงผ่นิกริมฝีปากจั่วเจ้าชิ่งแล้วดูดเม้มขบกัดคล้ายยังไม่พอใจ

จั่วเจ้าชิ่งกะปลกกะเปลี่ยอ่อนแรงไปทั้งร่าง หลังได้รับจุมพิตเร้าร้อน ร่างกายที่ยังอ่อนเยาว์ก็ปรากฏเค้าลางว่าจะติดไฟขึ้นมาอีกครั้ง

ลู๋เจิงปล่อยริมฝีปากอีกฝ่าย พนมหายใจชุ่นยาว โอบกอดจั่วเจ้าชิ่ง พลังว่า “นอนเถิด”

จั่วเจ้าชิ่งกะพริบตาด้วยใบหน้าแดงเรื่อ แค่นี้เอง? เขานึกว่าคืนนี้ตน คงยากจะพ้นหายนะ ถึงขั้นเตรียมใจว่าพรุ่งนี้ต้องลุกไม่ขึ้นไว้เรียบร้อยแล้ว ไม่นึก ว่าท่านกงลู๋จะเป็นผู้ที่พึงใจง่ายตายเช่นนี้ หรือเสน่ห์ของเขาจะมีน้อยนิด จริงๆ?

เขายื่นมือไปได้แก้มลู๋เจิง ลูบขนคิ้วดกหนาแผ่วเบา แล้วค่อยๆ ลาก ท้องนิ้วลงมาตามสันจมูกโด่งของอีกฝ่าย ก่อนจะวาดเส้นริมฝีปากลู๋เจิง...

เขาอดคิดไม่ได้ว่า ท่านกงลู๋สูงส่งดังดวงจันทร์สุกสกาว มันคงดั่งภูผา

สูงตระหง่าน ซื่อตรงดั่งต้นไม้เขียวขจี ไม่ขาดทั้งสติปัญญาความกล้าหาญ
ดีพร้อมจนพานให้ใจสั่นไหว ช่างเป็นตัวตนที่มีเพียงหนึ่งไม่มีสองบนโลก
โดยแท้

ลู่อึ้งคิดว่าหมับเข้าที่มือจั่วเจ้าสิง แล้วตบสะโพกไปที่หนึ่งก่อนเอ๋ย
เตือน “ทำตัวดีๆ น้อย!”

จั่วเจ้าสิงลอบหัวเราะ ฤๅไฉนจะเข้ากับร่องไห้ลู่อึ้ง สองมือโอบเอว
อีกฝ่ายก่อนหลับตาลงด้วยความพึงพอใจ

เขาสัมผัสถึงความรักใคร่ทะนุถนอมและความอดกลั้นของลู่อึ้งได้
ชัดเจน พาให้เกิดความรู้สึกกลัวว่าถูกคนกอบกุ่มปกป้องไว้ในอุ้งมือ

นี่เป็นครั้งแรกที่สองคนโอบกอดนอนหลับไปด้วยกัน ไม่รู้ว่าพวงนี้
เข้าแม่นมหลิวจะมีสีหน้าเช่นไรเมื่อเห็นเขาเดินออกจากห้องท่านกงลู่

074

แรกมาถึงเมืองหลวง

วันถัดมา ตอนแมนมหิวเห็นจั่วเส้าซิงก็ไม่ได้แสดงสีหน้าใดๆ เพียงแต่ต่อจากนั้นทั้งวันนางไม่ยอมพูดจากับเขาแม้แต่ประโยคเดียว กลับเป็นผู้ดูแลเชื้อซึ่งถูกกรอกสุราจนสลบไสล ที่พอเห็นจั่วเส้าซิงก็รีบเข้ามาประจบเยินยอ เสมือนลืมเรื่องที่เมื่อคืนถูกทำให้ล้มพับไปแล้ว

“ฮัดซิว...คุณชายสามจั่วแค่มองก็รู้ว่าเป็นมังกรหงส์ในหมู่คนหน้าฉาก เต็มอิม รูปลักษณะเครื่องขีมน่าเลื่อมใส วันหน้าอนาคตต้องไร้ขีดจำกัด ฮัดซิว...”

จั่วเส้าซิงคลี่ยิ้มสบายๆ “ที่แท้ผู้ดูแลเชื้อดูโง่งว้างเป็นด้วย?”

“ฮ่าๆ ก็พอรู้ๆ ปลายๆ ฮัดซิว...”

“ผู้ดูแลเชื้อไม่สบายหรือ?” จั่วเส้าซิงพูดด้วยสีหน้าเป็นห่วงเป็นใย “เมื่อคืนนอนไม่หลับ หรือว่าต้องความเย็นเข้าแล้ว?”

ชื่อจินกวานอดตาในใจไม่ได้ มารดาเจ้าลี นอนอยู่บนพื้นทั้งคืนจะไม่เป็นหวัดได้อย่างไร

“เช่นนั้นต้องรีบไปหาทานหมอแต่เนิ่นๆ การต้องลมเย็นแม้มิใช่การ

ป่วยหนัก แต่หากล่าช้าไปอาจกลายเป็นวัณโรค จึงมีอาจุเบา”

ฉ้อจินกวานมูมปากกระตุก ไยคำพูดจึงฟังดูไม่เป็นมงคลเพียงนี้

“ขอรับ ท่านกล่าวมีเหตุผล” ฉ้อจินกวานตอบรับด้วยรอยยิ้มแข็งทื่อ

“เมื่อไม่มีเรื่องอันใด ผู้น้อยก็ไม่รบกวนเวลาพักผ่อนผู้ดูแลชื่อแล้ว...”

อ้อ จริงลี ลืมถามไป พวกคณิกาชายที่ผู้ดูแลชื่อหามา หลังจากนั้นไปที่ใดหมดแล้ว”

ฉ้อจินกวานนี้กระแฉะระวังขึ้นมา “เหตุใดท่านจึงถามถึงเรื่องนี้”

จ้าวเส้าชิงแยมยิ้มด้วยใบหน้าใสชื่อบริสุทธิ์ “ไม่มีอะไร แค่คิดว่าถ้ายังอยู่ ค็นนี้ผู้ดูแลชื่อก็เรียกพวกเขามาอุ่นเตียงได้ มีคนเยอะก็ไม่น่าเป็นหวัดแล้ว”

ใบหน้าดำประดุจถ่านของฉ้อจินกวาน ถูกกระตุ่นจนกลายเป็นสีตบหมูป่าทันที รีบโบกมือเป็นระวิง “ไม่ละๆ ข้า่น้อยมิได้ชมชอบเรื่องเช่นนี้! พวกเขาล้วนถูกส่งกลับไปในค็นนั้น”

“ไม่เหลือไว้สักคนเลย?” จ้าวเส้าชิงสายตาระห่ำทางเสียตาย “อย่างไรก็จ่ายเงินเชิญมา นี่จะสิ้นเปลืองเกินไปแล้ว เหล่าพี่น้องพรรคเฉาหาเงินไม่จ่ายเลยนะ”

ฉ้อจินกวานยี้ดอก กล่าวหน้าตาซึ่งซัง “ยอมเป็นข้า่น้อยควักเงินเอง เรื่องเช่นนี้จะใช้บัญญัติส่วนรวมได้อย่างไร”

“ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น ผู้ดูแลชื่อช่างมีคุณธรรมแท้ๆ!” จ้าวเส้าชิงประสานมือไปทางฉ้อจินกวาน จากนั้นก็ย่างเท้าเดินตัวปลิวจากไป

รอนจอีกฝ่ายเดินไปไกล ฉ้อจินกวานถึงระบายนมหายใจเหือกใหญ่ ในใจลอบสาปแช่ง มารดามันเกิด ครั้นนี้ขาดทุนย่อยยับนัก!

พักผ่อนที่ซางโจวสองวัน จ้าวเส้าชิงก็ขึ้นนั่งรถม้าที่จัดเตรียมอย่างใส่ใจ ทว่าอารมณ์กลับตึงถึงจุดต่ำสุด

เดิมที่เขายังนึกว่าการเดินทางครั้งนี้จะได้ติดตามลูเจิงไปจนถึงเมืองหลวง ไม่คิดว่าเมื่อคืนหลังจากลูเจิงได้รับจดหมายลับฉบับหนึ่ง ก็เปลี่ยนเส้นทางกะทันหัน

เขาเลิกม่าน มองไปยังลูเจิงที่นั่งสูงอยู่บนหลังอาชา อ้าปาก...แต่สุดท้ายกลับเอ่ยออกมาได้เพียงประโยคเดียว “ท่านลูรักษาตัวด้วย!”

ลูเจิงเตะท้องม้าเบาๆ บังคับให้สัตว์พาหนะเข้าใกล้รัถม้า ก่อนก้มลงมากำชับเสียงเบา “ถึงเมืองหลวงแล้วห้ามวิ่งเล่นไปทั่ว ตั้งใจอ่านตำราสักหลายๆ วันเล่า”

“อืม”

“ผู้คุมสอบหลักครวนี้ค่อนข้างหิวโบราณนัก เกลียดคนประจบสอพลอเป็นที่สุด ไม่มีเรื่องอันใดก็อย่าไปหาเขา”

จ้าวเส้าชิงพลันใจสั่นไหว คล้ายมีขนรับ “ขอบคุณสำหรับคำชี้แนะ”

ลูเจิงยึดเอวตรง หีบซองจากเอวโยนเข้าไปในรัถม้า กล่าวน้ำเสียงเป็นการเป็นงาน “หากมีเรื่องลำบากให้นำสิ่งนี้ไปที่จวนเงินกั๋ววง”

จ้าวเส้าชิงหีบหยกพกบนเสื้อคลุมยาวมาคลุมไว้ในฝ่ามือประหนึ่งเป็นสิ่งล้ำค่า พลังกล่าวสัพยอก “นี่คือของแทนใจที่ท่านลุ่มอบให้หรือ”

ลูเจิงบั่นหน้าบึ้งตึง หวังคิ้วไม่ปรากฏความอ่อนโยนแม้แต่หน่อย “เจอกันคราวหน้าต้องคืน!”

“ซึ้ง!” จ้าวเส้าชิงรู้สึกได้ว่าหยกพกในฝ่ามือดูขาวใสมันวาว ด้านบนยังเจือด้วยอุณหภูมิอบอุ่น แค่เห็นก็รู้ว่าพวกมานานหลายปี เกรกว่าจะเป็นหยกประจำกายลูเจิง

ขณะที่เขากำลังประเมินค่าหยกพกชิ้นนั้น ก็ได้ยินเสียงอีกอักของลูเจิงดังขึ้น “หากเจ้าชอบ ฝันมอบให้เจ้าก็มีเป็นไร”

จั่วเส้าชิงบิดมุมปาก “เห็นท่านผืนใจเพียงนั้นก็ช่างเถิด” ว่าแล้วก็เก็บหยกพกอย่างมิดชิดราวกับเป็นของรักของหวง

ตอนจั่วเส้าชิงเตรียมปลดมานลง ยังได้ยินลู่เจิงกล่าวขึ้นอีกประโยค “อยู่ให้ห่างจากพีธีรของเจ้าหน้อย!”

จั่วเส้าชิงชะงักมือไปครู่หนึ่ง ก่อนจะอมยิ้ม “รับบัญชา! ท่านกั๊วกง!”

คนสองกลุ่มต่างชักม้าแยกทางกัน กลุ่มหนึ่งขึ้นเหนือ อีกกลุ่มมุ่งไปทางตะวันออก จั่วเส้าชิงพึงรถม้าลอบดูเงินในฝ่ามือ ด้านโน้นมีลูกปิดกับหยกพกที่ลู่เจิงมอบให้ ทั้งยังมีผ้าเช็ดหน้าอีกผืนหนึ่ง ช่วงขณะนั้นความหดหู่จากการจากลาที่เกิดขึ้นในใจ พานให้รู้สึกเศร้าหมองอย่างบอกไม่ถูก

โคลงเคลงอยู่ในรถม้าห้าวัน ในที่สุดจั่วเส้าชิงก็มองเห็นประตูเมืองอันแข็งแกร่งดูประการโหละของเมืองหลวง

จั่วเส้าชิงพยุเงวแข็งที่อกระโดดลงจากรถม้า จ้องมองกำแพงเมืองสูงตระหง่าน ก่อนทอดถอนใจภายในอก ในที่สุดก็มาถึงที่แห่งนี้

“เส้าชิง อารองจะส่งคนไปสืบหาที่พักพิที่ใหญ่เจ้าเป็นอย่างแรก ส่วนพวกเราถือโอกาสหาโรงเตี๊ยมอยู่กันก่อนดีหรือไม่” จั่ววันหยางไม่เห็นคนของจวนสกุลจั่วตรงประตูเมือง ในใจก็มีทัศนคติไม่ค่อยดีต่อจั่วเส้าเยียน

น้องชายเจ็บป่วยกลางทาง ตนเองเดินทางมาก่อนเพื่อไม่ให้ไปสอบเคอจวีล่าช้า ยังกล่าวได้ว่ามีเหตุผล แต่ข้อดีอย่างไรก็ควรส่งคนมาเฝ้าประตูเมืองไว้ หรือไม่ก็กังวลใจสักนิดว่าจั่วเส้าชิงจะเกิดเรื่องกลางทาง?

“ทำตามที่อารองว่าเลย พวกเราเข้าไปพักก่อนแล้วค่อยๆ หาเถิด” เขารู้ว่าจั่วเส้าเยียนพักอยู่ที่ใด ตามความคิดเขา ก่อนสอบอย่าได้เจอพีใหญ่ คนดีของเขาจะเป็นการดีที่สุด

ผ่านการตรวจสอบจากทหารรักษาเมืองแล้วทั้งคณะก็เข้าเมืองไป

จากนั้นจ้าววันหยางก็นำทางไปจนพบโรงเตี๊ยมขนาดเล็ก ที่ตั้งอยู่ห่างไกล
สายตาคน

จ้าววันหยางยืนอยู่หน้า ‘โรงเตี๊ยมชิงเฟิง’ ก่อนถอนหายใจอย่างปลง
อนิจจัง “ไม่คิดว่าผ่านไปสี่สิบปี โรงเตี๊ยมแห่งนี้จะยังอยู่”

“เมื่อก่อนอารองเคยพักที่นี่?”

จ้าววันหยางจ้องมองป้ายอักษรสีแดงจางแผ่นั้นพลางเอ่ย “ปีนั้น
จวนสกุลจ้าวถูกยึดทรัพย์ ทุกคนไม่ทันได้เก็บข้าวของก็ถูกไล่ออกจากจวน ใน
เมืองหลวงอันกว้างใหญ่ มีเพียงโรงเตี๊ยมนี้ที่ยอมรับคนสกุลจ้าวไว้หนึ่งคืน”

จ้าวเส้าชิงสัมผัสได้ถึงความอ้ำว้างในน้ำเสียงอีกฝ่าย จึงตบไหล่
เบาๆ แล้วปลอบ “อารองไม่จำเป็นต้องเศร้าใจไป พวกเรากลับมาแล้วมิใช่หรือ”

“ใช่... น่าเสียดาย กลับไปจวนสกุลจ้าวไม่ได้แล้ว ไม่รู้ว่าตอนนี้นั้น
ถูกพระราชทานให้แก่ผู้ใด”

“หากอารองมีเวลา พรุ่งนี้ก็สามารถซื้อเรือนสักหลังในเมืองหลวง ถือ
เสียว่าเป็นบ้านใหม่ของพวกเรา”

จ้าววันหยางหัวเราะฮาๆ “ราคาที่ดินในเมืองหลวงสูงลิบจนที่อื่นไม่
อาจเทียบเคียง บางแห่งต่อให้มีเงินมากก็ซื้อบ้านไม่ได้ อารองยังรอไปอาศัย
อยู่เปล่าๆ ในบ้านจ้าวหยวนกงอยู่นะ”

จ้าวเส้าชิงหัวเราะตาม “ครอบครัวเดียวกัน สิ่งใดก็อยู่เปล่าไม่อยู่
เปล่า ท่านพักได้ตามสบายเลย”

จ้าววันหยางหัวเราะครู่หนึ่งแล้วพลันกล่าวสีหน้าจริงจัง “เส้าชิง ลืม
บอกเจ้าไปเรื่องหนึ่ง พี่ใหญ่กับพี่สะใภ้เองก็อยู่ระหว่างทางมาเมืองหลวงแล้ว”

จ้าวเส้าชิงเพียงนั่งงันเล็กน้อย ไม่ได้แสดงท่าทีประหลาดใจเกินไปนัก

¹ หยวนกง เป็นคำเรียกจ้าวหยวน

เดิมเขาคิดว่าการป่วยของจั่วเส้าหลังจะหยุดยั้งการโยกย้ายมาเมืองหลวงของ
คนสกุลจั่วได้ ไม่คิดว่าจะยังคงเป็นเช่นชาติก่อน

จั่วอวั้นหยางเห็นเด็กหนุ่มไม่ได้แสดงอาการไม่พอใจก็ค่อยกล่าวต่อ
“พี่สะใภ้ได้ยินว่าในเมืองหลวงมีท่านหมอลือชื่อผู้หนึ่ง อีกทั้งที่นี่ยังรวบรวม
ท่านหมอมือชื่อเอาไว้ ย่อมดีกว่าไปที่อื่น ดังนั้นจึงพากันมาหมดทั้งบ้าน”

มุมปากจั่วเส้าซิงหยักโค้งขึ้นเล็กน้อย “ข้าเข้าใจ อาการป่วยของ
พี่รองเป็นเรื่องเร่งด่วน” เรื่องที่ควรเกิดย่อมต้องเกิด เพียงแต่ชาตินี้ผู้ใดก็อย่า
ฝันจะใช้เขาเป็นหินปูทางอีก!

จั่วอวั้นหยางถอนหายใจ เขาเข้าใจความรู้สึกของจั่วเส้าซิง เพราะ
ตนเองก็เป็นบุตรอนุ แม้ฮุ่ยหนิงผู้เฒ่าจะปฏิบัติต่อเขาไม่เลว ทว่าสุดท้ายก็ไม่
ได้สนิทชิดเชื้อ ยังดีที่กลับตำบลดิโยวซีไม่กี่ปีก็แยกบ้าน ไม่ต้องคอยมอง
สีหน้าบ้านใหญ่อีก

จั่วอวั้นหยางยกมือพาดไหล่จั่วเส้าซิง พาเดินเข้าไปในโรงเตี๊ยม
พร้อมพูดปลอบประโลม “เอาละๆ มากี่มาสิ อย่างไรก็ตามหน้าเจ้าก็ได้เป็น
ท่านจั่วหยวน ผู้ใดยังจะกล้าชักสีหน้าใส่เจ้า”

“อารองอย่าได้พูดเหลวไหล เคยมีคนชักสีหน้าใส่หลานเมื่อใดกัน”
จั่วเส้าซิงกะพริบตาเจ้าเล่ห์ใส่จั่วอวั้นหยาง

“ฮ่าๆ ไช้ๆ!”

พอเดินเข้าประตู ผู้จัดการวัยกลางคนก็ถูกลูกจ่อเข้ามาต้อนรับ “แขก
สองท่านนี้ต้องการพักค้างคืนหรือขอรับ”

“ไม่ค้างคืนแล้วจะมาที่โทรมๆ ของเจ้าด้วยเหตุใด” จั่วอวั้นหยาง
กล่าวสัพยอกยิ้มๆ

“หึๆ” แม้ยามปกติโรงเตี๊ยมซิงเฟิงของพวกเราจะค่อนข้างเงียบเหงา

แต่การสอบขุนเหวยกำลังจะมาถึง นายท่านจวีเหรินทั่วเมืองหลวงล้วนต้องเสาะหาที่พัก พวกเราจึงไม่กังวลว่าจะไม่มีลูกค้า”

“เช่นนั้นเรือนจื่อหยวนตรงด้านหลัง ให้เช่าไปแล้วหรือไม่”

“เอ้! ท่านลูกค้าเคยมาเยือนโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ?”

จั่วอวั้นหยางแสดงสีหน้าหวนรำลึก “ใช่ ผ่านมาสี่สิบปีแล้ว ข้ายังจำเจ้าได้ชัดเจน เออร์โก่วจื่อ!”

ปีนั้น ผู้จัดการคนนี้เป็นหนุ่มน้อยอ่อนเยาว์ เพิ่งรับสืบทอดกิจการจากบิดา ไม่รู้คิดอย่างไรถึงยอมให้สกุลจั่วของพวกเขาเข้าพัก นั่นคือคืนที่คนสกุลจั่วร่วงจากสวรรค์ลงมายังแดนมนุษย์

“เจ้า...เจ้าคือ...?” ผู้จัดการวัยกลางคนมองจั่วอวั้นหยางอยู่พักใหญ่ ก็ยังคิดไม่ออกว่าเป็นใคร

ผ่านไปสี่สิบกว่าปี การจะจำผู้มีวาสนาได้พบกันเพียงไม่กี่ครั้งมันง่ายอยู่หรือ ยิ่งกว่านั้นจั่วอวั้นหยางยังอึมเิบสมบุรณ์ขึ้นมาก ไม่ได้มีลักษณะเหมือนเช่นวันวานตั้งนานแล้ว

จั่วอวั้นหยางไม่กล่าวให้มากความ เพียงเอ่ยเร่ง “เลิกเดาเถิด รีบไปเก็บกวาดเรือนจื่อหยวนให้หลานข้าได้พักผ่อนดีๆ รอหลานข้าสอบผ่านโรงเตี๊ยมโกโรโกโสของเจ้าก็จะมีชื่อเสียงเสียที!”

ผู้จัดการวัยกลางคนประเมนจั่วเส้าซิงด้วยความสงสัยใคร่รู้แวบหนึ่ง คิดเพียงว่าจวีเหรินผู้นี้อายุน้อยเกินไป ดงงามมากไป ดูไม่มีศักยภาพจะสอบเป็นจั่วงหยวนได้เลยสักนิด

กระนั้นเมื่อการคำถามถึงหน้าประตู เขาก็ไม่อาจผลักไสคนออกไปได้ ดังนั้นจึงยืมบางๆ แล้วพาคนไปยังเรือนด้านหลัง

075

พบปะที่ร้านหนังสือ

เรือนจื่อหยวนไม่ได้มีขนาดใหญ่โตนัก เป็นอาคารสองชั้น ด้านหลังมีสวนดอกไม้ขนาดเล็ก ชั้นบนชั้นล่างล้วนมีสามห้อง เพียงพอให้สองอาหลานพักอยู่ด้วยกันได้

จ้าวเล่าซิงเดินชมด้านนอกด้านในรอบหนึ่งแล้วจึงผกศิระะพึงพอใจ แม้จะดูเก่าไปบ้าง แต่นับว่าสะอาดสะอ้านและเป็นระเบียบเรียบร้อย ทุกห้องยังมีสวนถาดที่จัดเตรียมอย่างพิถีพิถัน แสดงถึงความเอาใจใส่ของผู้จัดการโรงเตี๊ยม

จ้าวเล่าซิงไม่สนใจจะกินอาหาร หลังอาบน้ำก็ตรงดิ่งไปเอนตัวนอนบนเตียง ซึ่งเป็นเตียงไม้กระดานแข็งๆ ผ้าห่มนำมาจากสกุลจ้าว ปูรองสองชั้น ห่มสองชั้น ในที่สุดเขาก็ได้นอนหลับฝันหวานที่สุดในช่วงห้าวันนี้เสียที

พอตื่นมาก็เป็นรุ่งเช้าของวันที่สองแล้ว ทันทีที่คิดลานลุกขึ้น เขาก็ไปหาของกินอย่างหิวโหยก่อนเป็นอย่างแรก พอต้มโจ๊กไก่ฉีกร้อนควันฉุยไปสองชามถึงค่อยรู้สึกสบายไปทั่วร่าง

“อารองเล่า”

“นายท่านรองพาคณไปเลือกซื้อของ พวกเราเร่งเดินทางมาเดือนกว่า พวกของกินของใช้หมดไปพอสมควร แม่นมหลิวรังเกียจว่าอาหารที่โรงเตี๊ยมทำไม่ดีพอ บอกว่าต่อไปพวกเราจะทำอาหารเองขอรับ”

จ้าวเส้าชิงผิงกัศริยะ ตอนนี้ในช่วงปลายเดือนสองแล้ว ห่างจากการสอบขุนเหวยครึ่งเดือน กินแต่อาหารข้างนอกทุกวันก็ไม่ไหวจริงๆ

“เช่นนั้นเจ้าเก็บกวาดสักหน่อย อีกเดี๋ยวตามข้าออกไปซื้อข้าวของบางอย่าง”

หลัวเสี่ยวลิวเก็บขามตะเกียบเสร็จก็รินน้ำชาให้จ้าวเส้าชิงอย่างขยันขันแข็ง “ท่านอยากซื้ออะไรก็จัดใส่ใบรายการ ให้นำวไปเองก็พอขอรับ” เพื่อให้คุณชายสามสอบผ่าน หลัวเสี่ยวลิวจึงพัฒนาจากข้ารับใช้ประจำตัวไปเป็นพ่อบ้านมากความสามารถ

“ไม่ต้อง แค่ว่าไปแวะดูร้านหนังสือไม่กี่แห่ง หนังสือที่นำมาจากบ้านอ่านไปพอสมควรแล้ว”

ระหว่างทางขามา เขาแทบจะอ่านหนังสือวันละเล่ม และตำราหลายๆ เล่มก็ล้วนเคยอ่านมาตั้งแต่ชาติก่อน ตอนนี้แค่จัดระเบียบใหม่อีกครั้ง ดังนั้นจึงอ่านได้ค่อนข้างเร็ว

บัณฑิตที่มาถึงเมืองหลวง ถ้าไม่ก้มหน้าปากเพียรอ่านตำราต่อ ก็เที่ยวไขว่คว้าวิชาความรู้คบหาสหายใหม่ไปทั่ว หากเป็นชาติก่อน จ้าวเส้าชิงคงกระตือรือร้นขยายขอบเขตมิตรสหาย ทว่ายามนี้เขากลับหยุดคิดเรื่องเช่นนั้นอย่างสิ้นเชิง เพียงเชื่อกับคำพูดของลู่อูเจิง อ่านหนังสืออย่างว่าง่ายสักหลายวัน

ด้วยเหตุนี้ การซื้อหนังสือจึงกลายเป็นเรื่องแรกที่ต้องทำหลังจากถึงเมืองหลวง

ครั้นพาหลิ่วเสี้ยวลือออกจากเรือนจื่อหยวน จั่วเส้าซิงถึงเพิ่งเห็นชัดว่าเรือนหลังนี้อยู่ในส่วนลึกสุดของโรงเตี๊ยมซิงเฟิง ยิ่งเดินไปข้างหน้ายิ่งพบเจอผู้คนตามทางมากขึ้น ทั้งยังมีผู้เข้าสอบบหอบหิ้วสัมภาระมาเข้าพักไม่น้อย

จั่วเส้าซิงสังเกตเห็นว่า บัณฑิตผู้มาพักในโรงเตี๊ยมแห่งนี้คล้ายจะสวมอาภรณ์ผ้าป่านทั้งหมด หลายคนถึงกับหิ้วสัมภาระมาเพียงลำพัง ไม่มีแม้แต่บ่าวรับใช้สักคน คิดว่าคงเกิดในครอบครัวที่ยากจน

มีคนรอบด้านจำนวนไม่น้อยที่สังเกตเห็นจั่วเส้าซิง ท่ามกลางบัณฑิตชุดผ้าป่านฐานะยากไร้ ชุดคลุมยาวแพรต่วนสีเขียวราวต้นอ่อน ตลอดจนผ้าคลุมปกขนจิ้งจอกแดงของจั่วเส้าซิง ย่อมเด่นสะดุดตาเป็นพิเศษ

เมื่อทุกคนมองเห็นใบหน้าอ่อนเยาว์ของเขาก็อดนึกดูแคลนไม่ได้ กอปรกับเห็นชัดว่าฐานะครอบครัวอีกฝ่ายไม่เลว จึงมีคนเอ่ยจื๋มจ๋า “ไหนมีเงินแล้วยังมาพักในที่ทรุดโทรมเช่นนี้ด้วยเล่า”

จั่วเส้าซิงเดินผ่านกลุ่มบัณฑิตที่มีสายตาแตกต่างกันไปอย่างไม่สะทกสะท้าน ทั้งยังไม่ใส่ใจคำซุบซิบนินทาเหล่านั้น

ต่อเมื่อเดินมาถึงถนน จั่วเส้าซิงถึงนึกออกกว่าตนไม่รู้ทางไปร้านหนังสือ แม้ว่าชาติก่อนจะเคยไปหลายหน แต่ล้วนติดตามจั่วเส้าเยียนไปทั้งนั้น

“เสี้ยวลือจื่อ ลองไปสอบถามที่ว่าร้านหนังสือที่อยู่ใกล้สุดอยู่ที่ใด”

เสี้ยวลือจื่อขานรับ ก่อนหมุนตัวไปสนทนากับกระตือรือร้นกับเจ้าของแผงขายหน้ากากข้างทาง

ผ่านไปครู่หนึ่ง เขาก็วิ่งสายกันกลับมาพร้อมถือหน้ากากผีสองอันไว้ในมือ “คุณชาย ถ้ามจรรู้ชัดแล้ว เดินตรงไปตามถนนสายนี้แล้วเสี้ยวขวาสองครั้งมีอยู่ร้านหนึ่ง ได้ยินว่าเป็นร้านหนังสือใหญ่สุดในละแวกนี้เลยขอรับ”

จั่วเส้าซิงดึงหน้ากากอันหนึ่งในมืออีกฝ่ายมาพลิกๆ ดู นึกอยากสวมแต่รู้สึกอายเลยโยนกลับคืนไป แล้วยกสองมือโพล่หลัง สาวทำเดินไปข้างหน้า

เดินไปได้ราวหนึ่งเค่อ ในที่สุดทั้งสองก็มองเห็นร้านหนังสือชื่อ ‘เว่ยหว่อ’¹ ร้านนั้น การสอบสวนเว่ยไกล่จะมาถึง บัณฑิตทั่วตัวยางต่างทะลักเข้าสู่เมืองหลวง นอกจากโรงเตี๊ยมแล้ว เกือบว่าที่ที่ครึกครื้นสุดก็คือร้านหนังสือใหญ่ๆ นี่เอง

“ผู้รู้จักข้ากล่าวว่าข้าทุกซึกใจ ผู้ไม่รู้จักข้าถามว่าข้าแสวงหาสิ่งใด² ชื่อเนี่ยนับว่าตั้งได้เหมาะสมนัก” จั่วเส้าซิงเหลือบตามองตัวอักษรเคลือบทองขนาดใหญ่สองตัวบนแผ่นป้าย ที่ดูราวกับเมฆเคลื่อนคล้อยสายน้ำหลังไหล จากนั้นก็จ้องมองตราประทับอันคุ้นเคยตรงมุมล่างซ้าย คล้ายกำลังใคร่ครวญอะไรบางอย่าง

“พวกข้าพากเพียรเรียนหนักนับสิบปี ผู้ใดบ้างไม่รู้ว่พวกข้าแสวงหาสิ่งใด” เด็กหนุ่มในเสื้อคลุมผ้าฝ้ายสีครามเข้มผู้หนึ่งหยุดฝีเท้าลงข้างจั่วเส้าซิง แล้วแหงนคิระชะมองดูป้ายอักษรเช่นเดียวกัน

จั่วเส้าซิงเบี่ยงคิระชะ พินิจดูสีหน้าที่ฉายแววอ้างว้างเล็กน้อยของอีกฝ่าย ในใจบังเกิดความคิดและเอ่ยว่า “ในเมื่อหนทางสายหนึ่งเดินผ่านไม่ได้ ก็เปลี่ยนไปใช้หนทางอีกสายเถิด หลักการเช่นการปิดกั้นหนทางตนเองนั้นห้ามมิ”

เด็กหนุ่มผู้นั้นส่ายหน้ายิ้มขมขึ้น “บัณฑิตหนอบัณฑิต มิใช่ว่าต้อง

¹ เว่ยหว่อ แปลว่า กล่าวว่ฉัน (ข้า)

² ผู้รู้จักข้ากล่าวว่าข้าทุกซึกใจ ผู้ไม่รู้จักข้าถามว่าข้าแสวงหาสิ่งใด มาจากบทกวีสุ่หลี่ ในคัมภีร์ชี่จิง ซึ่งแสดงถึงความรู้สึกเศร้าโศกที่มีต่อชะตากรรมบ้านเมือง

อยู่กับตำราไปชั่วชีวิตหรือ” กล่าวจบคงรู้สึกว้าค่าพูดตนไม่เป็นมงคลเกินไป จึงเค้นรอยยิ้มกล่าว “ขอภัย เพราะการสอบเคจวีสองครั้งก่อนล้วนมีชื่ออยู่หลังขุนซาน³ จึงไม่อาจทำใจยอมรับได้”

“พี่ชายยังหนุ่มแน่น ท้อแท้ยามนี้ออกจะเร็วไปหน่อย”

เด็กหนุ่มหันศีรษะมาพิจารณาจั่วเส้าชิง ก่อนที่ดวงตาจะผุดแววประหลาดใจในความงาม แต่ฉับพลันนั้นก็ส่ายศีรษะ “เด็กน้อยช่างไร้ซึ่งความกลัว!”

จั่วเส้าชิงไม่ได้กล่าวโต้แย้งใดๆ เขายกเท้าเดินเข้าไปในร้านหนังสือไม่สนใจเด็กหนุ่มที่เอาแต่โกรธแค้นเสียใจกับความผิดพลาดของตนเองอีก เขาว่าในการสอบเคจวีทุกครั้ง จะมีผู้สอบไม่ผ่านมากกว่าผู้สอบผ่านซึ่งมีชื่ออยู่ในประกาศ และมีบัณฑิตมากมายที่ตลอดชั่วชีวิตก็ไม่อาจเป็นปลาน้ำลึกข้ามประตูมังกร⁴

แม้การมีชื่อบนทะเบียนทองจะเป็นความมุ่งมั่นปรารถนาของเขา กระนั้นเขาก็ไม่สนับสนุนให้หนุ่มเทศิตจิตใจไปกับการสอบเคจวี มีเพียงผู้เคยสิ้นใจเท่านั้นที่ทราบว่ชีวิตคนแสนสั้น การเปลี่ยนหนทางดำเนินชีวิตให้ต่างจากเดิมหาใช่เรื่องผิดแต่อย่างใด

ภายในร้านหนังสือมีผู้คนอยู่คลาคล่ำ มองเห็นบัณฑิตถือตำรานั่งกับพื้นได้ทั่วทุกหนแห่ง จั่วเส้าชิงเบียดเข้าไปหาบทความหลายเล่มที่ตนต้องการ นอกจากนั้นยังเลือกหนังสือเรื่องเล่าคล้ายเบ๊อมาสองสามเล่ม แล้ว

³ ขุนซาน เป็นชื่อบัณฑิตผู้หนึ่งซึ่งสอบได้อันดับสุดท้ายในการสอบเคจวี มีชื่ออยู่หลังขุนซาน จึงหมายถึงสอบไม่ผ่าน

⁴ ประเทศจีนมีตำนานเล่าขานว่า ยามปลาน้ำลึกหรือปลาฉลามกระโดดลอดผ่านประตูมังกร จะสามารถกลายเป็นมังกรได้ จำนวน ปลาน้ำลึกข้ามประตูมังกร จึงนำมาใช้เปรียบเปรยถึงการเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว

ตัดสินใจพาหัวเลี้ยวลี้ผลออกมา

“โอ๊ย...” จั่วเส้าซิงเจ็บจนต้องเลิกคิ้วเมื่อถูกเหยียบทำเข้าคราหนึ่ง

“ขออภัย!” คนด้านหน้าหมุนตัวอย่างสง่างามมาฉีกยิ้มเห็นฟันให้
จั่วเส้าซิง ก่อนไต่ถามด้วยคำพูดจริงใจ “สหายน้อยท่านนี้เป็นอะไรหรือไม่”

ทันใดนั้นดวงตาทั้งคู่ของจั่วเส้าซิงก็เบิกกว้าง ร่างกายเกร็งเครียด
ขยับก้าวถอยหลังโดยไม่รู้ตัว จนกระทั่งแผ่นหลังกดเข้ากับชั้นหนังสือหนักอึ้ง
ถึงจำใจหยุดเท้าลง

พอคนผู้นั้นเห็นความหวาดระแวงอันแรงกล้าในดวงตาจั่วเส้าซิง ก็
กะพริบตาอย่างงุนงง ในใจยังนึกสงสัยว่าตนดูคล้ายคนชั่วมากหรือไม่

กระนั้น...เด็กหนุ่มตรงหน้าเขามีใบหน้าหมดจด ผิวพรรณขาวผ่อง
เป็นเด็กหนุ่มรูปงามอย่างหาได้ยาก ไม่รู้ว่ามีมาจากตระกูลใดในเจียงหนาน

สมองจั่วเส้าซิงชาวโพลน กระทั่งลมหายใจยังสับสน ทำได้เพียงยืน
ฟังชั้นหนังสือด้วยสีหน้าแข็งทื่อ

เหตุใดจึงเป็นคนนี้ เขามาปรากฏตัวที่นี่ได้อย่างไร

จั่วเส้าซิงกำสองมือแน่น ความเจ็บแปลบที่ส่งมาจากอุ้งมือทำให้พื้น
คืบสั่นเล็กน้อย เขากะพริบตาลายครั้ง หวังว่าตนจะเกิดภาพหลอนไปเอง
ทว่าผ่านไปพักใหญ่ คนที่เปลือกนอกดูมีศีลธรรมก็ยังคงยืนอยู่เบื้องหน้าเขา

เขาจำไม่ได้ว่าตนเคยพบเจียงเชอนอกจวนสกุลเจียง คิดว่าชีวิตนี้
กว่าจะได้พบอีกฝ่ายอย่างน้อยก็ต้องเป็นตอนสอบเต๋ียนซือ คิดว่าตนเองได้
เตรียมพร้อมต่อการพบเจอกันนานแล้ว คิดว่าตนเองจะเผชิญหน้ากับบุรุษ
ผู้นี้ได้อย่างเยือกเย็น ไม่ใช่ตื่นตระหนกหรือหวาดหวั่นเยี่ยงตอนนี้

เจียงเชอบังเกิดความอยากรู้อยากเห็น เขาระบายยิ้มกว้าง ถามด้วย
สຸ້มเสียงอ่อนโยน “เจ็บมากเลยหรือ ข้าน้อยส่งสหายน้อยไปที่โรงหมอดิหรือ

ไม่” กล่าวจบก็ยื่นมือมาทางจั่วเส้าชิง

“เพียะ!” จั่วเส้าชิงพลันตอบสนองด้วยการตบแขนอีกฝ่ายออก และใช้แรงสืบส่วนในฝ่ามือนี้ จนเจ็บกันทั้งสองฝ่าย

เขาสูดลมหายใจเข้าลึกแล้วกล่าวด้วยเสียงแหบพร่า “ไม่จำเป็น!” จากนั้นก็ผลักเจียงเซ่อ ก่อนสาวเท้าวิ่งออกจากร้านหนังสือ

สีหน้าเจียงเซ่อเปลี่ยนไป แต่เล็กจนโตไม่มีผู้ใดกล้าปฏิบัติต่อเขาเช่นนี้ เขาลอบแขนที่เจ็บจนชา มองตามทิศทางที่เด็กหนุ่มวิ่งหนีไปกลางหรีดาลง “น่าสนใจนัก เหตุใดเจ้าจึงดูหวาดกลัวข้าถึงเพียงนี้”

จั่วเส้าชิงวิ่งตลอดทางที่กลับไปยังโรงเตี๊ยม แล้วขังตนเองไว้ในห้องนอนแกล้งตายบนเตียงด้วยจิตใจสับสนว้าวุ่น

ช่วงหลายปีนั้นของเขาในชาติก่อน ทั้งความทรงจำอันสลักลึกเกินไปถึงขั้นที่พอเห็นเจียงเซ่อ ก็ไม่อาจหยุดความหวาดกลัวในใจได้ เขากุมอกสูดลมหายใจเข้าลึก ปล่อยให้ตนเองครั้งแล้วครั้งเล่า มันไม่เหมือนเดิมแล้ว ชาตินี้ต่างจากเดิมสิ้นเชิง ข้าจะไม่เดินบนเส้นทางเก่าที่ถูกเจียงเซ่อกักขังอีก ไม่มีวันเข้าไปมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับใครๆ กับบุรุษผู้นั้นอีก

กำปั้นเขากำแน่นแล้วคลายออก คลายออกแล้วกำแน่น รวากับทำเช่นนี้แล้วจะกุมชะตากรรมตนเองไว้ในฝ่ามือได้

ชาตินี้เขาจะไม่เชื่อใจจั่วเส้าเยียน ไม่ใช่จั่วเส้าชิงผู้ใส่ชื่อไม่ประสีประสาอีกต่อไป และไม่ใช่นุตรอนุสกุลจั่วที่ปล่อยให้คนอื่นบงการ ดังนั้นเขาจึงไม่มีทางกลายเป็นเนื้อต้องห้ามของเจียงเซ่ออีกครั้ง

ยิ่งกว่านั้นเขายังมีลู่อิงเจิง ต่อให้เจียงเซ่อเก่งกาจกว่านี้ก็ไม่อาจเป็นคู่มือของลู่อิงเจิงได้ มีลู่อิงเจิงอยู่ เขาก็ไม่ต้องกลัวอะไรแล้ว

“ลู่อิงเจิง...ลู่อิงเจิง...” จั่วเส้าชิงเรียกชื่อลู่อิงเจิงเข้าไปเข้ามา เรียกจนหัวใจ

ปวดหนึบ

เขาล้วงถุงเงินที่พกติดตัวออกมา เทข้าวของด้านใน แล้วหยิบมา ขึ้นชมทีละชิ้น สุดท้ายก็แนบหยกพกเข้ากับอกของตน

หยกพกรวกับมีพลังอัศจรรย์ ช่วยระงับความฟุ้งซ่านในใจเขาลง ทีละน้อย จั่วเล่าซึ่งคิดว่าคงจะดีหากบุรุษผู้นั้นอยู่ที่นี้ เขาจะได้มุดเข้าไปใน อ้อมแขนอีกฝ่าย อิงแอบอยู่กลางวงแขนซึ่งเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยที่สุดในโลก

จั่วเล่าซึ่งพ่นลมหายใจอุ่นมัวออกมา แล้วนี่ก็ชนกับท่าที่เสียอาการ เมื่อครู่ เขาคิดว่าเมื่อกลับมาใช้ชีวิตอีกครั้ง จะสามารถโยนทุกอย่างของ ชาติก่อนทิ้งไปแล้วเริ่มต้นใหม่ได้ สุดท้ายกลับพบว่านี่เป็นเพียงการหลอก ตัวเองและผู้อื่นเท่านั้น

เรื่องที่เคยเกิดก็คือเรื่องที่เคยเกิด แม้ว่าชาตินี้จะมีเพียงเขาคนเดียว ที่จดจำได้ก็ตาม

เขากัดฟัน ในเมื่อไม่อาจลืมก็ปล่อยให้นั่นค่อยๆ สงบลง ให้ความ ทรงจำเป็นแค่ความทรงจำ

เขาไม่ยอมสัมผัสกับความรู้สึกโศกเศร้า โกรธแค้น และไร้กำลัง ยามเห็นเจียงเซ่ออีก ตัวเขาที่เป็นเช่นนั้นช่างอ่อนแอเหลือเกิน จนพานำให้ึก เกลียดชังตนเองจากก้นบึ้งหัวใจ

จั่วเล่าซึ่งวางหยกพกบนเรือปากพลางจุมพิต ความรู้สึกวูบไหวง ตกตะกอนอย่างแผ่ช้า บางสิ่งที่กระทั้งตนเองยังอธิบายไม่ได้ กลับมารวมตัว กันในดวงตาอีกครั้ง

สิ่งที่เขาควรเรียนรู้ตอนนี้คือ จะเผชิญหน้าและเอาชนะความอ่อนแอ ในใจได้อย่างไร แทนที่จะคิดหลบหนี

เขายังคับตนเองให้นึกถึงประสบการณ์อันเจ็บปวดในชาติก่อน

ซ้ำแล้วซ้ำเล่า กระทั่งสุดท้าย ยามเขานึกถึงเจียงเซ่อ ในใจก็คล้ายถูกเข็มทิ่มแทง ไม่มีความเจ็บปวด ไม่มีการหลั่งเลือด หลงเหลือเพียงความรู้สึกประหลาดๆ อันเบาบางเท่านั้น

ดีแล้ว! จ้าวเส้าซิงถอนหายใจโล่งอก เขาเชื่อว่าต่อให้คราวหน้าเจอกับเจียงเซ่อโดยไม่ทันเตรียมตัว เขาก็ไม่มีทางจนตรอกเหมือนเช่นวันนี้

เขาเข้าใจมาตลอดว่าตนเองไม่ได้เกลียดเจียงเซ่อ และหลังเกิดใหม่ก็ไม่ได้มองอีกฝ่ายเป็นเป้าหมายแก้แค้น เพียงหวังสุดใจว่าชีวิตนี้จะไม่ต้องเจอกันอีก

ทว่าเมื่อครู่ หลังจากนึกบททวนครั่งแล้วครั่งเล่า จ้าวเส้าซิงพบว่าเจียงเซ่อก็หาได้ไร้ซึ่งความผิด หากตอนพบกันคราวแรก เจ้าตัวไม่แสดงที่ทำกระตือรือร้นต่อเขามากเกินไป จ้าวเส้าเยียนคงไม่รับนำเขาไปส่งให้เป็นแน่

แหวดจ้าวเส้าซิงเปลี่ยนเป็นเย็นชาและลอบขบกราม “เจียงเซ่อ หากไม่ให้เจ้าลองทนทุกข์ทรมานดูบ้าง จะไม่ผิดต่อการเกิดใหม่ที่หายากนี้หรือ”

076

คุณชายสามเป็นบ้าไปแล้ว

หลัวเสี่ยวลิวหิ้วหนังสือสองตังวิ่งหอบแฮกกลับมา พอเข้าประตูก็ร้องตะโกน “แม่นมหลิว คุณชายสามกลับมาแล้วหรือไม่”

แม่นมหลิวที่กำลังเดินวนเวียนอยู่นอกประตูห้องจ้าวเส้าซิง เห็นหลัวเสี่ยวลิวกลับมา ก็ประหนึ่งว่าได้เห็นพระพุทธรูป รีบก้าวเข้าไปดิ่งอีกฝ่าย มาสอบถาม “ตกลงวันนี้ตอนพวกเจ้าออกไป เกิดเรื่องอันใดขึ้นกันแน่ เหตุใดคุณชายสามจึงวิ่งแตกตื่นกลับมาตามลำพัง อีกทั้งพอมายังก็มุดเข้าไปในห้องลับดาลประตู เรียกก็ไม่ขานตอบ?”

หลัวเสี่ยวลิววางหนังสือลงบนพื้น ทูบแขนสองข้างที่ปวดเมื่อยก่อนกล่าวสีหน้าขมขื่น “ข้าเองก็ไม่รู้เหมือนกัน เมื่อครู่ที่ร้านหนังสือ ไม่ทราบว่าจะเหตุใดจ้ะ คุณชายสามก็วิ่งหนีมา ข้าหิ้วหนังสือสองตังนี้ไล่ตามอยู่ด้านหลัง วิ่งจนเกือบขาดใจแล้ว!”

“มิได้เกิดเรื่องอันใดเป็นพิเศษหรือ” เห็นชัดว่าแม่นมหลิวไม่เชื่อสภาพจ้าวเส้าซิงเมื่อครู่ผิดปกตินั้นไปจริงๆ

หลัวเสี่ยวลิวนึกย้อนกลับไปที่ตั้งแต่ต้นจนจบ “ไม่ได้มีเรื่องพิเศษใดๆ เลย แค่เจอบัณฑิตหน้าเหม็นที่ถอนหายใจดังเฮ้อตรงหน้าประตูร้านหนังสือ คุณชายสามพูดคุยกับเขาไม่ก็ประโยค ถัดมาก็ถูกบุรุษหนุ่มท่าทางสุภาพ เรียบร้อยเหยียบเท้าที่หนึ่งในร้านหนังสือ จากนั้น...คุณชายก็เป็นบ้าไป...”

“แค่ถูกเหยียบเท้าที่เดียว?”

หลัวเสี่ยวลิวพยักหน้าอย่างมั่นใจเต็มเปี่ยม “ใช่ เหยียบแค่ที่เดียว แต่ข้าดูแล้วบุรุษหนุ่มผู้นั้นทั้งสง่างามและภูมิฐาน แค่มองก็รู้ว่ามิใช่คนเลว ย่อมหาได้จริงใจแน่ๆ”

กรีซเล่หนึ่งพุ่งทะลุกระดาศกรูปานประจวบกับมีดวงตา ฉีกด ลำคอหลัวเสี่ยวลิวไปปักเข้ากับเสาไม้ด้านหลังโดยแรง

หลัวเสี่ยวลิวตกใจจนแข็งขาสั่น พุดเสียงเจือสระอื่น “ข้า...ข้าเห็น สีนํ้าคุณชายสามดูเหมือนจะเจ็บมาก...แม่นมหลิว... พวกเรานำนํ้ามันนวด แก่ฟกชุ่มมาด้วยหรือไม่”

แม่นมหลิวตอบก วิ่งไปรีอหีบคันตู้ตันที่ สุดท้ายก็เจอนํ้ามันนวดครึ่ง ขวดตรงชอกมุมหนึ่ง ต่อจากนั้นก็ไปเคาะประตูห้องจั่วเล่าซิง “คุณชาย เท้า เจ็บหรือไม่ แม่นมหลิวำนํ้ามันนวดเข้าไปช่วยนวดให้ท่านดีหรือไม่เจ้าคะ”

ครู่เดียวประตูก็เปิดออกจากด้านใน จั่วเล่าซิงคลี่ยิ้มกล่าวราวกับไม่มี สิ่งใดเกิดขึ้น “ไม่เป็นไรแล้ว ไม่ต้องททายา”

แม่นมหลิวจ้องไปที่เท้าจั่วเล่าซิงเป็นอย่างแรก เห็นเจ้าตัวเดินเหิน โดยไม่มีที่ใดผิดปกติ ก็เปลี่ยนไปสำรวจใบหน้า และดูเหมือนจะมองไม่เห็น ความผิดปกติเช่นกัน

หรือที่เมื่อครู่คุณชายสามรีบร้อนวิ่งเข้าห้องจะเป็นเพราะเรื่องอื่น?

จั่วเล่าซิงรู้ว่านางกังวลเรื่องใด จึงรับนํ้ามันนวดมาวางบนโต๊ะ แล้ว

ต้นตัวนางให้เดินออกไปด้านนอก “แม่นมหลิว ข้าหิวแล้ว ไปทำของกินมา สักหน่อยเถิด”

เขาเดินไปตรงหน้าหลัวเสียวลิว ก่อนเช็ดคางออกคำสั่ง “เสียวลิวจื่อ ไป...ดิงกริชของข้าออกมา!”

หลัวเสียวลิวหุดคอ อ้าปากกล่าวเสียงอ่อย “คุณชาย สิ่งนี้จะขว้างมั่วๆ ไม่ได้นะขอรับ ระวังชีวิตคนด้วย!”

“ใครบอกว่าข้าขว้างมั่วๆ ข้าเคยฝึกความแม่นยำมาก่อน มิเช่นนั้นเมื่อครู่คงไม่บินเฉียดลำคอเจ้าไป”

“แล้ว...แล้วมันจะบินเฉียดที่ใดหรือขอรับ” หลัวเสียวลิวถามเสียงเครียด

จ้าวเส้าซิงคลี่ม้วนชั่วคราว นิ้วลูบเส้นเลือดแดงตรงลำคอหลัวเสียวลิว “แน่นอนว่าต้องเป็น...ที่นี่!”

หลัวเสียวลิวตกใจกลัวจนขาสองข้างอ่อนยวบ คุณเข่าแปะลงกับพื้น “คุณชายขอรับ บ่าวทำผิดที่ใดท่านบอกตรงๆ ก็ได้ จะทุบตีตำทาก็แล้วแต่ท่าน แต่อย่าล้อเล่นเช่นนี้ เสียวลิวจื่อเป็นคนซื่อสัตย์ตาย!”

จ้าวเส้าซิงตบไหล่ฝ่ายนั้นเบาๆ โดยไม่เรียกให้ลุกขึ้น เขาขยับเข้าไปเล่นกริชบนเสาพลงเอ๋ยถาม “เมื่อครู่เจ้าว่าผู้ใดส่งางามภูมิฐาน บอกว่าผู้ใดดูมิใช่คนเลว”

ต่อให้หลัวเสียวลิวโง่เขลาว่านี่ก็รู้แล้วว่าปัญหาอยู่ที่ใด เขากอดต้นขาจ้าวเส้าซิงหมับพลงกล่าวว่าน้ำเสียงจริงจัง “ย่อมหมายถึงท่าน คุณชายสามของพวกเราเปิดเผยชื่อตรง จิตใจดีงามที่สุด ดูมิใช่คนเลวแม้แต่น้อย แหะๆ”

จ้าวเส้าซิงถีบอีกฝ่ายเบาๆ “จำไว้ วันหลังเจอคนผู้นั้นต้องสาปแช่งในใจก่อนรื้อยรอบ วันใดคำสาปเจ้าเป็นจริง ข้าจะตกรางวัลให้อย่างงาม!”

หลัวเสี่ยวลิวลี้บสนเล็กน้อย ทว่ายังคงขานรับอย่างแสนหนักแน่น
แม่นมหลิวยกขนมโก๋ถั่วเขียวที่เพิ่งทำเสร็จจากห้องครัวเล็กมาส่งให้
หนึ่งจวน “ข้าวหุงแล้ว รอนายท่านรอกกลับมา ผัดกับข้าวสองสามอย่างก็
เรียบร้อย ท่านกินขนมโก๋รอกท้องก่อนนะเจ้าคะ”

จ้าวเส้าซิงหนีบขึ้นหนึ่งใส่ปากและเอ่ยถาม “เหตุใดอารองถึงยัง
‘ไม่กลับ’” คำพูดเพิ่งจบลง ก็เห็นจ้าววันหยางเดินนำข้ารับใช้สองคนที่แบก
ข้าวของสองกระสอบใหญ่เข้ามา

“กินอาหารแล้ว? อารองนำเบ็ดย่างน้ำปรุงรสขึ้นชื่อของเมืองหลวง
มาให้เจ้าด้วยนะ”

พอได้กลิ่นเบ็ดย่างหอมฟุ้ง พยาธิในท้องจ้าวเส้าซิงก็ถูกล่อลวงออก
มาเช่นกัน จึงให้แม่นมหลิวหันแล้วยกมาประทั่งหิวก่อนหนึ่งจวน

หลังกินอาหารเสร็จไปอีกมื้อ จ้าวเส้าซิงนำชุดน้ำชาออกมาชงชาตรง
ลานบ้าน ตอนชงชาเขาไม่ได้ทำอย่างพิถีพิถันนัก กระนั้นด้วยท่วงท่าดั่งเมฆ
เคลื่อนคล้อยสายน้ำหลังไหล ก็พาให้คนที่ชมดูอยู่รู้สึกเพลิดเพลินตามาก
ทีเดียว

“ดูเส้าซิงชงชาแล้วเพลิดเพลินกว่าตอนดื่มชาเสียอีก”

“อารองชมเกินไป หากไม่มีชาเหมาเจียนชั้นยอดที่ท่านมอบให้
หลานก็ไม่มีแม้แต่อารมณ์จะชงชา”

“ฮ่าๆ เรื่องอื่นอารองมิกล้าพูด แต่ใบชาชั้นดีนี้มีมากมาย ดื่มหมดให้
คนหยิบติดมือมาจากบ้านก็ได้แล้ว”

จ้าวเส้าซิงเท่าน้ำชาลงในถ้วยชาด้านหน้า น้ำชาสีเขียวมกรดกับถ้วย
กระเบื้องเคลือบสีขาว ส่องสะท้อนซึ่งกันและกัน ให้สีสนั่นขึ้นอย่างบอก
ไม่ถูก

“เหตุใดอารองไม่รับพวกอาสะไ้รองมาด้วยเล่า”

“เรื่องนี้...” จั่วอวันหยางทำสีหน้าครุ่นคิด นิ้วมืออวบเขียวของหวานกับถ้วยน้ำชาบนโต๊ะ ผ่านไปเนิ่นนานจึงกล่าวต่อ “การค้าของอารองล้วนอยู่ทางใต้ มาเมืองหลวงไม่แน่ว่าจะดีกว่าทางใต้”

จั่วเส้าซิงยอมเข้าใจดี ชาติก่อนจั่วอวันหยางไม่ได้ย้ายมาเมืองหลวงด้านหนึ่งเพราะตัดใจทิ้งกิจการครอบครัวไม่ลง อีกด้านหนึ่งก็เพื่อหลีกเลี่ยงบ้านใหญ่ เมื่อปราศจากการกดขี่ของบ้านใหญ่ บ้านรองอยู่ในที่เล็กๆ ย่อมเป็นดังปลาได้น้ำ

เพียงแต่ยามนี้เขาไม่อาจขาดความช่วยเหลือจากอารอง หากวันหนึ่งให้อยู่เมืองหลวงได้ ก็ไม่มีอะไรพิเศษกว่านี้แล้ว

“การค้ามีปัญหามากใหญ่ ขอเพียงย้ายศูนย์กลางมาทางเหนือ ส่วนที่บ้านก็ส่งผู้ดูแลสองสามคนไปดูแลแทน นอกจากนี้อารองวิ่งเต้นอยู่ข้างนอกทั้งวัน ทั้งอาสะไ้รองไว้ที่บ้านเก่าเพียงลำพัง หากมีเรื่องอันใดเกิดขึ้น คิดจะหาคนปรึกษาหารือก็ไม่มีแล้ว”

“นั่นก็จริง...เพียงแต่เรื่องนี้ยังต้องให้อาสะไ้รองเจ้าเห็นด้วย”

จั่วเส้าซิงรู้ดีอีกฝ่ายมีนิสัยเกรงกลัวภรรยาจึงเอ่ยกระเช้า “คำพูดนี้อารองควรกล่าวให้อาสะไ้รองฟัง นางยอมยินดียิ่ง”

“อย่าพูดถึงเลย มีผู้ใดในตำบลโหยวซีที่ไม่รู้ว่าอาสะไ้รองเจ้ามีนิสัยเผด็จการ แต่ว่ากันตามตรง มีเพียงตัวเราเท่านั้นที่สัมผัสได้ถึงรสเปรี้ยวหวานของมัน”

จั่วเส้าซิงเห็นคิวตารองฉายแววความรักลึกซึ้งที่ปิดบังไม่มิด ก็รินชาให้จั่วอวันหยางอีกถ้วย แล้วประคองถ้วยชาส่งให้ด้วยความเคารพเลื่อมใส “อารองกล่าวถูกต้องยิ่ง แม้คำคนจะน่ากลัว ทว่าสิ่งสำคัญสุดคือการทำตาม

หัวใจตนเอง”

เขาทำนายได้เลยว่า ตอนที่ความสัมพันธ์ของเขากับลู่อิงโผล่พื้นผิวน้ำ สิ่งที่ต้องเผชิญก็คือคำประณามหยาบหมิ่นอันรุนแรงยิ่งกว่า

สองวันผ่านไปอย่างสบายๆ เช้าตรู่วันนี้ ขณะที่จั่วเส้าซิงยังฝังตัวอยู่ในโปงผ้าห่มไม่อยากจะลุกกระโดด เขาได้ยินหิ้วเสี่ยวลิวพุ่งเข้ามาพร้อมกับร้องตะโกน “คุณชายสาม รีบลุกเร็วเข้า หิมะตกแล้วขอรับ!”

ลมหนาวหอบหนึ่งกรูเข้ามาด้านในบานประตูที่เปิดกว้าง จั่วเส้าซิงพลิกตัวห่อผ้าห่มแน่นหนา ก่อนเอ่ยจื๋มจ๋า “ตกก็ตกสิ ไซ้ว่าไม่เคยเห็นสักหน่อย”

หิ้วเสี่ยวลิวทำหน้าตื่นเต็น “คุณชายเคยเห็นตั้งแต่เมื่อใดขอรับ ที่ผ่านมามีตำบลโหดเหี้ยมของเราไม่เคยมีหิมะตก แม้แต่ทั่วเมืองซางผิงก็ไม่มี”

จั่วเส้าซิงเพิ่งตระหนักว่าตนเองหลุดปากไป จึงกล่าวอ้อไปเรื่อย “เคยเห็นในความฝัน!”

หิ้วเสี่ยวลิวกอบหิมะไว้ในมือก้อนหนึ่ง เขายื่นมาตรงหน้าจั่วเส้าซิงด้วยความดีใจ “ท่านดูสิขอรับ หิมะในความฝันหน้าตาเป็นเช่นนี้หรือ...ช่างงดงามแท้ๆ”

จั่วเส้าซิงพลิกตัวมา หัวคิ้วมุ่นน้อยๆ ก่อนจะดูล่า “เอาออกไป! อย่าให้เศษน้ำแข็งหล่นลงบนเตียงข้า”

หิ้วเสี่ยวลิวเบะปาก หันหน้าวิ่งออกไปโดยมีจั่วเส้าซิงตะโกนไล่หลัง “อย่ามัวห่วงแต่เล่นหิมะ ตอนนี้มีอฎุภความเย็นกั๊ด เจ้าได้ลำบากแน่”

ท้ายที่สุดหิ้วเสี่ยวลิวอายุมากกว่าจั่วเส้าซิงเพียงสองปี หลังจากเล่นหิมะอยู่ตรงพื้นที่สัปดาห์ก็หมดความสนใจ เมื่อความแปลกใหม่ผ่านไป

ตอนเล่นสนุกยังไม่รู้สึก เพลานี้หิ้วเสียวลิวเพิ่งพบว่ามือทั้งสองข้าง บวมแดง และชาไปทั่วเนื่องจากความหนาวเย็น

ขณะที่เขาอยากร้องไห้อย่างไร้หน้าตา ตรงประตูลานบ้านก็มีคนมา ร้องตะโกน “เส้าชิงอยู่หรือไม่”

หิ้วเสียวลิวได้ยินเสียงคันทู จึงรีบวิ่งไปเปิดประตูลานบ้าน แล้ว พลันระบายยิ้มกว้าง “คุณชายชวีมาได้ยังไงขอรับ รีบเข้ามาเร็วๆ เกิด!”

ครั้นพาคนเข้ามาในห้องจั่วเส้าชิง หิ้วเสียวลิวก็พูดอย่างมีความสุข บนความทุกข์ของผู้อื่น “คุณชายสามขอรับ รีบดูเร็วเข้าว่าผู้ใดมา!”

จั่วเส้าชิงได้ยินเสียงก็ปรือตาขึ้นเล็กน้อย ตอนมองเห็นใบหน้ายิ้มร่า ของชวีฉางชิง เขายังไม่ใคร่ใส่ใจนัก รอดตอนเห็นเจียงเหิงโจวที่ยืนอยู่ด้านหลัง ชวีฉางชิง นัยน์ตาก็กว้างเบิกกว้าง ผุดลุกขึ้นนั่งบนเตียงแล้วคำรามก่ำกึ่ง ไล่หิ้วเสียวลิว “ยังไม่รีบไปเอาเสื้อผ้าเข้ามาอีก!”

ดูท่าช่วงนี้เขาจะดีกับหิ้วเสียวลิวมากไปจริงๆ ถึงกับปล่อยให้คน แปลกหน้าเข้าห้องเขาตามใจชอบ ยังรู้กฎเกณฑ์อยู่หรือไม่

หากหิ้วเสียวลิวล่วงรู้ความคิดนี้ต้องร้องว่าถูกใส่ความแน่ เพราะ สำหรับเขา ชวีฉางชิงคือสหายสนิทผู้มีความสัมพันธ์แนบแน่นเพียงหนึ่งเดียว ของคุณชายสาม พาเข้าห้องมาจะเป็นอันใด ส่วนเจียงเหิงโจวนั้นก็เป็นผู้มี ชื่อเสียงและมากความสามารถ ผู้อื่นคิดอยากประจบเอาใจยังไม่ทันเลย

077

ไปตามนัด

ชวีฉางซิงหัวเราะเสียงดัง มองดูจ้าวเล่าซิงสวมเสื้อผ้ามือไม้เป็นพัลวัน พลังเอ่ยเข้า “พี่ชายยังนึกว่าเล่าซิงจะใช้เวลากับการอ่านตำราจนลืมกินลืมนอนทุกวัน ไม่คิดว่าหนอนี้ก็เจ๊อย่างเจ้า จะแอบหลบเรื่องรุ่นทางโลกมาพักผ่อนหย่อนใจ”

จ้าวเล่าซิงสวมเสื้อผ้าอาภรณ์เรียบร้อย อารมณ์กระดากอายก็ผ่านพ้นไปแล้ว ประกอบกับหลัวเสี่ยวลิวช่วยจัดการเส้นผมยาวที่ปล่อยสยายให้คนทั้งคนจึงกลับมามีรูปลักษณ์เยี่ยงบัณฑิตที่ดูสะอาดตาและสุขภาพเรียบร้อย

“ทำให้ท่านทั้งสองต้องขบขันแล้ว น้องเล็กอาศัยอยู่ทางใต้จนชินปรับตัวให้เข้ากับ ความหนาวเย็นของเมืองหลวงไม่ได้จริงๆ จึงตื่นสายไปหน่อย”

หลัวเสี่ยวลิวลอบเบ้าปาก ท่านแค้นตื่นสายไปหน่อยที่ใดกัน ไม่ค่อยได้ตื่นเลยต่างหาก

“นี่ก็ใช่ เพียงแต่ความหนาวเย็นนี้ช่างวิเศษนัก แคว้นหิมะที่ตกเมื่อ

ตอนรุ่งสางก็ชวนให้หวนนึกถึงไม่รู้จักจบ”

จั่วเส้าจึงให้หิ้วเสื่อลี้วจัดวางของว่างและน้ำชา จากนั้นจึงค่อยแสดงคารวะเพื่อเป็นการขอภัยกับทั้งสองอย่างเยือกเย็น “พี่ชวีพี่เจียงรีบนั่งลงเถิด ดื่มน้ำบกพร่องแล้วจริงๆ”

ชวีฉางจึงบอกว่าไม่เป็นไร โบกมือให้อีกฝ่ายไปล้างหน้าบ้วนปาก ตนเองหยิบของว่างน้ำชาขึ้นมากินโดยไม่ลืมเรียกเจียงเหิงใจ “พี่เหิงใจลองชิมขนมโก๋ถั่วเขียวนี้ดูสิ ไม่ด้อยกว่าที่ตังสือเซวียนเลยสักนิด!”

ตั้งแต่เข้าประตูมา เจียงเหิงใจเอาแต่นั่งเงยบตลอด จั่วเส้าจึงสังเกตเห็นว่าหลังเจ้าตัวสอดส่ายสายตาไปรอบๆ แวดตาก็หม่นหมองลง จึงคิดอย่างมีเดมว่า เหตุที่อัศจรรย์มากความสามารถผู้นี้มาเยือนที่พักรักษาตัว คงมิได้มุ่งมาหาลู่เจิงหรอกนะ

น่าเสียดาย ลู่เจิงจะมาอยู่ในที่เช่นนี้ได้อย่างไร

รอนเขาล้างหน้าบ้วนปากเสร็จ มานั่งลงตรงข้ามคนทั้งคู่แล้วจึงเอ่ยถาม “ทั้งสองท่านมาถึงเมืองหลวงตั้งแต่เมื่อไร พักอยู่ที่ใด แล้วรู้ได้อย่างไรว่าน้องเล็กพักอยู่ที่นี้”

“เจ้ามีคำถามมากมายจริง! แต่ต่อให้ไม่ถาม ข้าก็จะบอกเจ้าอยู่แล้ว วันนั้นหลังแยกกับเจ้า กลุ่มพวกเราพักอยู่ข้างโจวหนึ่งคืนก็ออกเดินทาง และมาถึงนี้สักสี่ห้าวันได้ พักอยู่โรงเตี๊ยมเสียนหลายที่อยู่ห่างไปสองช่วงถนน รุ่งสางวันนี้ตอนออกมาข้างนอกบังเอิญพบนายท่านรองจั่วเข้า จึงได้รู้ว่าเจ้าพักอยู่ที่นี้”

“ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้”

ในที่สุดเจียงเหิงใจก็อ้าปากเอ่ยวาจาทองคำ¹ “โชคดีที่พวกข้ามา

¹ วาจาทองคำ เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงวาจาของผู้ที่พูดน้อยหรือผู้มีอำนาจ

ก่อนหลายวัน หากพบเจอวันที่หิมะตกหนักเข้ากลางคัน คงเดินทางลำบาก”

“ไม่คิดว่าพอเข้าเดือนสามทางเหนือก็ยังมีหิมะตก เกรงว่าบัณฑิตหลายคนคงต้องหยุดพักระหว่างทาง” ชวีฉางซิงกล่าวอย่างกังวล

“ยังห่างวันสอบอีกเกือบครึ่งเดือน คงมาทันหรอกน่า” จั่วเล่าซิงคิดอย่างชั่วร้าย มาไม่ทันก็ยังมี หรือให้ดีที่สุดคือไม่ต้องมาเลย

“อันที่จริง ฉางซิงมีจำเป็นต้องกังวลเกินไป ทางราชสำนักมีคำสั่งให้แจกจ่ายสิ่งของจำพวกเสื้อขนวมผ้าห่มที่นอนให้แก่บัณฑิตที่ฐานะทางบ้านยากจน รอผ่านไปอีกครั้งเดือน อากาศก็ไม่หนาวเย็นเท่านี้แล้ว”

จั่วเล่าซิงแปลกใจเล็กน้อย ราชสำนักยังมีมนุษยธรรมเช่นนี้ด้วย?

“ได้ยินว่าขุนนางกรมปกครองยื่นฎีกาถึงฝ่าบาท บัณฑิตหลายคนต่างบุกป่าฝ่าดงเดินทางไกลมาเมืองหลวง ใช้ค่าเดินทางจนหมด กินไม่อิ่มนุ่ ไม่อุ่น เกรงจะเหนียวรังให้การสอบอยู่ชื้อในเดือนสามต้องล่าช้า”

พอได้ยินว่าเป็นขุนนางกรมปกครอง ในสมองจั่วเล่าซิงก็ผุดเงาร่างเจียงเซ่อขึ้นมาทันที เขาเลิกหางคิ้ว ลอบกล่าวในใจ ที่เจ้าคนแซ่เจียงชอบทำเรื่องดังามเช่นนี้ก็เพื่อสร้างชื้อเสียงมิใช่หรือ

เจียงเหิงโจวมีท่าทีตื่นเต้นเล็กน้อย เขาลดเสียงให้เบาลงยามเอ่ยว่า “ฝ่าบาทเพิ่งขึ้นครองราชย์ไม่นาน ราชสำนักยังไม่มั่นคง มีขุนนางมากมายที่ต้องถูกคัดออก นี่คือนโอกาสอันดีของพวกเราที่จะแสดงฝีมือ!”

จั่วเล่าซิงเลิกคิ้วขณะกล่าวอย่างเห็นพ้อง “ความเห็นของพี่เจียงยอดเยี่ยมนัก!”

เท่าที่เขาทราบ เวลานี้ผู้ที่จักรพรรดิเทียนเฟิงพึงพามากสุดคือราชเลขาธิการแห่งสภาขุนนาง ชางเสียนหยาง ผู้ที่ให้ความสำคัญมากสุดคือเจิ่นกั๋วกง ลู่เจิง ทว่าผู้ที่ไว้วางใจสุดกลับเป็นเจียงเซ่อที่เพิ่งเข้าสู่กรมปกครอง

ช่างเสียนหายางเป็นผู้นำขุนนางฝ่ายขุน นิสัยค่อนข้างหัวโบราณ ด้วยอิทธิพลจากคนผู้นี้ ขุนนางฝ่ายขุนทั้งหมดของราชสำนักต่ายาง จึงล้วนตั้งอยู่ในความเชื่อตรง ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ใสสะอาดที่พบเห็นได้ยากยิ่ง

ดังนั้น หลังจ่านหยวนเฟิงขึ้นครองบัลลังก์ บุคคลแรกสุดที่ดึงมาเป็นพวกก็คือได้ให้ราชเลขาธิการท่านนี้ แม้ว่าสมัยก่อนได้ให้ราชเลขาธิการจะยืนอยู่ฝั่งองค์ชายใหญ่ก็ตามที

ส่วนลูเจิง ครอบครองอำนาจทหารยังอยู่ในมือเขา และภัยคุกคามจากเป่ย์ตี้ยังมีอยู่ จ่านหยวนเฟิงก็ไม่กล้าแตะต้องเขาตามใจชอบ

ชาติก่อนจ้าวเส้าซิงรู้แคว່ว่าเจียงเซ่อมีความสามารถโดดเด่น ทว่ากลับมองข้ามเรื่องที่สกุลเจียงเองก็เป็นหนึ่งในผู้มีคุณงามความดี ร่วมก่อตั้งแคว้นแคว้น ยิ่งกว่านั้นเจียงเซ่อยังเป็นสหายร่วมเรียนของจ่านหยวนเฟิง ด้วยความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่ ย่อมไม่ต้องเอ่ยถึงว่าเหตุใดจ่านหยวนเฟิงจึงวางใจมอบกรมปกครองให้เขา

เรื่องเหล่านี้จ้าวเส้าซิงเพิ่งมาประจักษ์หลังเกิดใหม่ จ้าวเส้าเยียนมองเห็นความสามารถที่ซ่อนเร้นอยู่ในตัวเจียงเซ่อก่อนสอบฮู่ซือ และใช้เขาเพื่อประจบเอาใจเจียงเซ่อ ซึ่งเรียกได้ว่าเหนือชั้นนัก

“พวกเจ้าสองคนล้วนเป็นเจี้ยหยวนในการสอบฮู่ซือ ย่อมไม่ต้องกังวลเรื่องการสอบผ่าน กลุ่มแต่ผลสอบไม่ดีไม่แย่งของข้านี้แหละ” ชวีฉางซิงยึดถั่วเหลียงคั่วกำหนึ่งใส่ปาก เคี้ยวเสียงดังกรุบๆ

จ้าวเส้าซิงหัวเราะเบาๆ ไม่ได้เอ่ยอะไรไป

เจียงเหิงโจวส่ายหน้าก่อนแสร้งดู “การสอบฮู่ซือนั้นตรวจข้อสอบโดยปิดชื่อ ผู้ใดก็ไม่กล้าบอกว่าต้องสอบผ่านแน่นอน ได้ยินว่าผู้คุมสอบหลักครั้งนี้ชื่อตรงไม่เข้าข้างผู้ใด บัณฑิตหลายคนที่คิดไปเยี่ยมคารวะผู้อาวุโส

ล่องหน้า ล้วนถูกไล่ออกจากประตู”

จั่วเล่าซึ่งกะพริบตา “ไล่ออกจากประตู?” ยังดีที่เขาเชื่อฟังคำพูดของ ลู่เจิง ไม่ได้ไปร่วมสนุกด้วย ไม่เช่นนั้นคงขายหน้าแย่หากถูกไล่ออกมา

“เดิมทีทุกคนนัดหมายกันว่า เมื่อถึงเมืองหลวงจะไปเยี่ยมคารวะที่บ้านในวันรุ่งขึ้น ผลคือยังไม่ทันออกเดินทางก็ได้ยินข่าวร้ายนี้ แต่บัณฑิตที่พากันดาหน้าไปหาเรื่องยังมีอีกไม่น้อยเลย”

ชวีฉางซึ่งพูดเสริมขึ้นมาจากด้านข้าง “ดีที่ข้ากับพี่เหิงโจวล้มเลิกกลางคัน แต่พี่เหิงโจวเป็นศิษย์เอกของอาจารย์ คาดว่าถึงไปก็คงเข้าตาขุนนางผู้คุมสอบหลัก”

เจียงเหิงโจวคลี่ยิ้มโดยไม่เอ่ยตอบ ในมือเขามีจดหมายแนะนำที่อาจารย์มอบให้จริง ๆ แต่การทำตัวเด่นเกินไปในยามนี้ไม่ใช่เรื่องดี

ไม้ใหญ่ด้านลม² ก่อนสอบผ่าน ฟังระว่างทุกเรื่องไว้ก่อนจะดีกว่า

“เวลาไม่เข้าแล้ว พวกเราควรต้องบอกลา” เขาลุกขึ้นกล่าวอธิบายกับจั่วเล่าซึ่ง “มีบุคคลนิรนามผู้หนึ่งส่งเทียบเชิญให้ไปเที่ยวชมดอกเหมยที่นอกเมืองในวันนี้”

“บุคคลนิรนาม?” จั่วเล่าซึ่งมองชวีฉางซึ่งด้วยความฉงน ในช่วงเวลาสำคัญก่อนการสอบ พวกเขาถึงกับกล้าไปตามนัดของบุคคลนิรนาม ข้างอาจหาญไม่เบาเลย

ชวีฉางซึ่งเข้าใจถึงความกังวลของอีกฝ่ายจึงอธิบายว่า “ไม่ใช่แค่ข้ากับพี่เหิงโจวที่ได้รับคำเชิญ ยังมีบัณฑิตจำนวนไม่น้อยในเมืองที่จะไปร่วมชมด้วย อีกอย่างสถานที่ที่ผู้ส่งเทียบเชิญนัดหมายคืออุทยานลู่หมิงนอกเมือง”

² ไม้ใหญ่ด้านลม เป็นคำเปรียบเปรยถึงคนมีชื่อเสียง มีฐานะสูง ว่ามักตกเป็นเป้าการโจมตีได้ง่าย

จ้าวเส้าซิงเข้าใจทันทีที่เขาเคยได้ยินเรื่องเกี่ยวกับอุทยานลู่หมิงมาก่อน นั่นเป็นหนึ่งในอุทยานที่เลื่องชื่อสุดของเมืองหลวง ผู้ที่สามารถใช้สถานที่นั้นได้ ย่อมต้องเป็นชนชั้นสูงที่มีชื่อเสียง จึงไม่แปลกที่จะไม่มีใครคิดใจสงสัย

จ้าวเส้าซิงกำลังจะไปส่งคนทั้งคู่ แต่เพิ่งก้าวออกจากประตูห้องก็เห็นหลัวเสี่ยวลิววิ่งเข้ามายื่นเทียบเชิญให้

ครั้นเห็นตราดอกเหมยที่คุ้นตาด้านบน จ้าวเส้าซิงก็มีลางสังหรณ์ไม่สู้ดี หลังจากอ่านจบยังลอบเอ่ยในใจว่า จริงดังคาด เป็นอุทยานลู่หมิงเช่นเดียวกัน และเป็นเทียบเชิญที่ไม่ออกนามเหมือนกันด้วย

“ฮ่าๆ คุณทำพวกเราจะได้ไปด้วยกันแล้วละ เส้าซิง รีบไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเร็วเข้า!” ชวีฉางซิงดันอีกฝ่ายเข้าไปในห้อง ส่วนตนเองยืนยิ้มคอยอยู่นอกประตูกับเจียงเหิงโจว

จ้าวเส้าซิงไม่ค่อยอยากไปนัก แต่รู้ว่างานชุมนุมประเภทนี้ต้องรวบรวมบัณฑิตที่เลิศล้ำสุดจากทั่วต๋าย่าง คงไม่ดีนักหากจะทิ้งความรู้สึกรักที่ว่าเป็นคนเย่อหยิ่งจองหองให้ประทับอยู่ในใจของทุกคน

ครึ่งเค่อให้หลัง จ้าวเส้าซิงเดินออกจากประตูห้องด้วยรูปปลั๊กชนใหม่ ก่อนประสานมือค้ำับให้คนทั้งคู่ที่คอยทำอยู่นอกประตู “ให้ท่านทั้งสองต้องคอยนานแล้ว”

ชวีฉางซิงตะลึงกันไปเล็กน้อย มองจ้าวเส้าซิงอย่างอึ้งๆ เมื่อเห็นว่าบนศีรษะของฝ่ายนั้นสวมหมวกหนังเดี่ยว³ นัยน์ตาสุกใสดั่งดวงดาว ใบหน้าดั่งหยกน้ำงาม บนตัวสวมเสื้ออ่าวหนังเดี่ยวสีเดียวกัน เหวผูกหยกพกด้วยไหมห้าสี เท้าสวมรองเท้าหุ้มข้อหนังกวาง ดูเฉลิยวฉลาดน่ารัก ให้ความรู้สึกเปลี่ยนไปจากเดิมมาก

³ เดี่ยว เป็นชื่อเรียกสัตว์ตระกูลมังกรหรือเซเบิล ชนมักถูกนำมาใช้ทำเครื่องกันหนาว

เห็นชัดว่าเจียงเหิงโจวเคยได้ยืนสถานการณ์ของจั่วเล่าซิงมาก่อนรู้ว่าเจ้าตัวเป็นเพียงบุตรอนุจากตระกูลที่ตกต่ำ ซ้ำยังไม่ได้รับความโปรดปราน ทว่าดูจากรูปลักษณ์และบรรยาการของเจ้าตัว บอกว่าเป็นบุตรชายภรรยาเอกจากตระกูลใหญ่ก็ไม่ใช้การกล่าวเกินไป

เขาไม่เชื่อว่าชวีฉางซิงจะไปปดตนเอง ดังนั้นหากจั่วเล่าซิงไม่ได้มีโชควาสนาทางอื่น ก็ต้องได้รับการสนับสนุนทั้งหมดจากสกุลจั่ว

จั่วเล่าซิงเห็นทั้งสองคนไ้การเคลื่อนไหวอยู่นาน จึงเอ่ยถามเสียงงุนงง “มีที่ใดไม่เหมาะสมหรือ”

ชวีฉางซิงเพิ่งฟื้นคืนสติและลู่บวมกอย่างกะเอิน “ไม่ๆ ข้านี้กว่า...” เขาไม่ได้เอ่ยประโยคที่เหลืออกมา ทว่าทุกคนในที่นั้นต่างก็เข้าใจความนัยของคำพูดเขา

จั่วเล่าซิงไหวไหวไม่ได้อธิบายให้มากความ เพียงแค่เอ่ยเตือน “ควรไปได้แล้วหรือไม่ จากที่นี้ออกไปนอกเมืองเกรงว่าต้องใช้เวลาพอสมควร”

เจียงเหิงโจวกับชวีฉางซิงนั่งรถม้ามา ดังนั้นจั่วเล่าซิงจึงไม่จำเป็นต้องเตรียมรถม้าคันอื่น นั่งคันเดียวกับพวกเขาไปได้เลย

คุยเล่นกันมาตลอดทาง หนึ่งชั่วยามให้หลัง ในที่สุดทั้งสามก็มาถึงอุทยานลู่หมิงก่อนยามอุ้

พวกเขาเย็นเทียบเบญ ยามเฝ้าประตูรับไว้ด้วยท่าทีที่ไม่เย่อหยิ่งหรืออ่อนน้อม จากนั้นก็ขีบอกทางให้คนทั้งสาม แล้วจึงต้อนรับแขกคนถัดไป

“สมกับเป็นอุทยานมีชื่อ ดูจากทิวทัศน์นี้ไม่รู้สึถึงความเปลี่ยวเหงาของฤดูหนาวเลยสักนิด”

จั่วเล่าซิงมองดูทิวทัศน์ภายในอุทยานเบื้องหน้า แล้วจึงผงกศีรษะคล้อยตาม เห็นชัดว่าอุทยานแห่งนี้สร้างตามอย่างเจียงหนาน ด้านในมีต้นสน

ต้นการบูร ตลอดจนไม้เขียวมากมาย ดังนั้นแม้หิมะเพิ่งตกไปรอบหนึ่ง ก็ไม่ได้ปกคลุมความเขียวขจีไปเสียหมด

หลังอ้อมผ่านสะพานเล็กกับซุ้มประตู ทั้งสามก็ก้าวตามเสียงคนไปด้านใน ไม่ต้องการการนำทางเป็นพิเศษอีก

“อุทยานเซียงเสวี่⁴” ชวีฉางซิงเงยหน้ามองป้ายอักษรบนซุ้มประตูแวบหนึ่ง จากนั้นจึงยกเท้าเดินเข้าไป เพิ่งเดินได้สองก้าวก็ชะงักเท้าแล้วพึมพำออกมา “ทอดตามองทะเลหิมะหอม ขอจารนาม ณ ภูผานี้⁵ เป็นเช่นนี้เอง!”

จ้าวเส้าซิงถูกทิวทัศน์งดงามเบื้องหน้าทำให้ตกตะลึงไปเช่นกัน นี่ใช่สวนดอกไม้ที่ใดเล่า เป็นทะเลบุปผาชัดๆ ครั้นทอดตามองไปไกลๆ ยิ่งแยกไม่ออกว่าที่ทับถมอยู่บนยอดไม้คือดอกไม้หรือหิมะ

“งดงามเหลือเกิน!” จ้าวเส้าซิงกล่าวพลางทอดถอนใจ

“เกรงว่าเจ้าของอุทยานลู่หมิงแห่งนี้จะมีโชคนธรรมา” เจียงเหิงโจวเอ่ยเบาๆ

“เอ! เจียงเจี่ยหยวนมาถึงแล้ว...” มีคนที่รู้จักเจียงเหิงโจวมาพบเห็นเข้า ไม่ช้าก็มีผู้เข้ามาทักทายมากขึ้นเรื่อยๆ

เพียงแต่ในบรรดาคนเหล่านั้น ส่วนใหญ่แล้วเป็นคนคุ้นเคยของเจียงเหิงโจว และพลอยรู้จักชวีฉางซิงไปด้วย ทว่าไม่มีผู้ใดรู้ความเป็นมาของจ้าวเส้าซิง

จ้าวเส้าซิงนี้รำคาญที่จะสนทนาปราศรัยกับคนแปลกหน้ากลุ่มหนึ่ง

⁴ เซียงเสวี่ แปลว่าหิมะหอม เปรียบเปรยถึงดอกเหมยสีขาว

⁵ ทอดตามองทะเลหิมะหอม ขอจารนาม ณ ภูผานี้ (望去茫茫香雪海，吾家山畔好题名)
มาจากบทกวี 《雨中元墓探梅》 ของซ่งลั่ว กวีสมัยราชวงศ์ซ่ง

จึงเดินเลี้ยวไปยังถนนที่มีคนน้อยตามลำพัง โดยมีกลิ่นหอมจางๆ ของดอก
เหมยลอยวนเวียนอยู่ที่ปลายจมูก ในดวงตามองเห็นเพียงสี่ขาวสล้างดูจดัง
หิมะ พาให้อารมณ์ผ่องใสขึ้นไม่น้อย